

Зорка Аврамовић Чордашевић
МОЈА СЕМБЕРИЈА У ПЈЕСМАМА

Зорка Аврамовић Чордашевић
МОЈА СЕМБЕРИЈА У ПЈЕСМАМА

Издавач:
Српска књижевна читаоница
"Лаза Костић" Сомбор

За издавача:
Боро Аврамовић

Уредник и лектор:
Симо Јелача

Рецензенти:
Симо Јелача
Миљан Деспотовић

Припрема за штампу и штампа:
ГРАФИД д.о.о.
Бања Лука

За штампарију:
Бранислав Иванковић

Тираж:
500 примјерака

Зорка Аврамовић Чордашевић

МОЈА СЕМБЕРИЈА У ПЈЕСМАМА

(моје награђене пјесме)

Бања Лука, 2025.

МОЈОЈ РОДНОЈ СЕМБЕРИЈИ

Памћење је чувар рода.
(*Виљем Шекспир*)

Мојим потомцима

Жељку

Жељки

Милу
Немањи
Јовани

Дамјану
Вијору
Филипу

НАША СТАЗА

*Прва награда - Европске Новостии –
Франкфурт на Мајни 1997.*

До понора стаза води,
пропиштала земља ова.
По њој моје племе ходи,
стигла клетва Лазарева.

Крик Милоша и Ивана
пролама се, опомиње.
Из понора пријети тама
и демони и звијериње.

Из Божура капљу сузе,
крв просута Југовића.
Свету земљу други узе,
дједовину Немањића.

Плодом лоза оманула,
пуста поља без пшенице,
умукнула наша фрула,
свуд пепео и згариште.

Не пију се слатка вина,
издахнула Крсна свијећа,
неста мирис рузмарина,
јоргована у прољећа.

До понора стаза води,
ту ће бити крај нам снова,
по њој моје племе ходи –
стигла клетва Лазарева.

ПРВО ПИСМО ИЗ ТУЋИНЕ

*Прва наџрада љублике
– Офенбах Скадарлија-1997*

Поноћ прошла, сан на очи неће
поток суза низ образе креће.
Носталгија никако да прође
на очи ми родно село дође.

Брат и сестре, уплакана мајка,
стара врба крај мога сокака.
Под њом драги гдје ми прстен даде,
Гајски бунар, зелене ливаде.

Губим ваздух не могу да дишем.
Из туђине прво писмо пишем.

Драга мајко, без вас ми је тужно
град велики а вријеме је ружно,
небо тмурно ниоткуд ведрине,
ниодакле сунце да ми сине...

Цвијећа има, али не мирише
сваког дана само лију кише,
не чују се да пјевају птице
куд год пођем св'јетле сијалице.
Од тог свијетла засјену ми очи.
Шта је теже не бих знала рећи,
да ли дани ил' бесане ноћи....

Нема сунца, нит' се види дуга
нећеш срести ни брата ни друга.

Што је хладна ова земља страна
нема нигдје лица насмијана.

Никог нема да ме разговори,
да ме воли, нити да ме схвати,
па се питам, драга моја мајко
да л' ћу моћи све то издржати.

Знам да лако сад није ни вама
бринете се што сам овдје сама.

Поред свега ја вас сада молим
за мене се не брините ништа,
већ ми одмах о свему пишите
шта је ново откад сам отишла...

Је л' пшеница сва се покосила,
дјетелина је л' се осушила,
пада л' киша, или још је нема,
да л' се Смиља за удају спрема..
Јесте ли ишли пратити регруте,
јесу л' крушке почеле да жуте,
је л' вам Анђа другарица била
да вас тјешу ил' и она тужи,
с киме ли ће сада да се дружи.
Је ли тетка оздравила Јела
како сам вас свију пожељела.

Сад не могу свега да се сјетим.

Да сам птица па да вам долетим
родној кући на прозор да слетим.
Да те видим да ли мирно сниваш

или сузе к'о и ја проливаш.
Да прошетам по прашњавом путу
да донесем баки дињу жуту,
на Модрану да умијем лице
и да видим моје другарице.

Драги тата, да тебе замолим,
а ти знадеш колико те волим!

Када буду мушмуле сазреле,
склони мени бар прегршт, ил' двије
да поклониш за Оце к'о прије.
Зашушкај их у сламу ил' с'јено
да се не би смрзле од хладноће,
то је моје воће омиљено...

А ја ћу вам доћ' за Дјетињце
с поклонима да вас обрадујем,
да вам љубим и руке и лице,
да умилне гласове вам чујем.

Поздрав мами , брату и сестрама
поздрав баки и моме драгану,
поздрав цијелој равној Семберији,
поздрав моме родноме Модрану.

Поздрав свима ко пита за мене,
а ја ћу вас у срцу носити
и чувати на вас успомене...

НОСТАЛГИЈА

*Осмјех – Подгорица – најбоља
родољубива пјесма - 1999*

Као ласта кад клоне у лету
па не може дограбит' се југа,
тако моја малаксала душа,
а срце ми обавила туга.

У овом туђем и сипљивом граду,
гдје на небу звијезде не сијају,
гдје пландују само магле сиве,
мисли хрле моме родном крају.

Будна сањам равну Семберију,
житна поља, макове румене,
а јецај се отргне из груди
кад оживим драге успомене.

Гдје је комад мога неба плавог,
бистра ријека и њени жубори,
гдје су моје баште процјетале
и босиљка мирисног бокори?

Гдје је моја врба поносите
у сокаку гдје сам срећна била,
гдје је сантрач Гајскога бунара
одакле сам воду доносила?

Гдје су фруле вриједних чобанина
на испашу кад тјераше стада,
гдје су звона младих јагањаца,
гдје мириси кошених ливада?

Гдје је бехар процвалих трешања,
гдје су моје мушмуле узреле,
гдје су жуте дуње мирисаве –
драгог оца руком калемљене?

Гдје су моје булке почешљане,
гдје је моја упаљена лила,
гдје су моје свеске с петицама –
у Модрану све сам оставила.

Ничег нема у овоме граду,
само туђе сивило царује.
Душа моја тугом опасана,
нико њене вапаје не чује.

Носталгија шуми дамарима,
будна чекам зоре у свануће,
у мислима видим мајку драгу,
брижно чека испред старе куће.

НЕ ГАЗИ БОЖУР

Вражојрначки шочак – Вражојрници 2000

Туђину, целату, мојом земљом што хараш
и браћу ми бацаш, Ситнице виру,
Лазареве кости остави на миру
Косово је српско, немој да се вараш.

Не гради своје, рушећ' моје двери
не може се стварат' историја нова,
Светиње нам чува, рука Дамјанова
а понос нам живи у слави и вјери.

Не гаси нам звона, неће умукнути
Светосавља нећеш пресушити чесму,
умјесто јаука, почуј моју пјесму
Хиландару Светом сви нас воде пути.

Не гази Божур, дио душе моје
не орвај гнијезда славних соколића,
стиће те клетва, мајке Југовића
не можеш жеље остварити своје.

СРБИЈА

*Златни орфеј- Мајски сусрећи дијаспоре –
Седмица – Франкфурт на Мајни 2009*

Спаљена ал' вјечна, та Србија мала.
Рањена ал' горда ко Феникс узлијеће.
Разруше јој гнијездо, растјерају птице
па онда подметну јаје кукавице.

У окове ставе, затворе у гето.
Поломе јој руке, унаказе лице,
а она се опет попут лептирице

изнад њих узвиси, бранећ' што је свето,
јер не зна да клечи
на кољена неће.

Није вичан стас јој смјели
повијети се било коме,
сем просјаку када дијели
и Оцу се моли своме.

Од храбрости ове, има ли неко веће?
Бори се и хропи, неће на распеће.

ИСТА СЛИКА

*Прва наџрада – Октобарски сусрећи
дијаспоре – Франкфурт на Мајни 2009*

Пред очима и сад иста слика,
а толико прошло је времена,
још се сјећам твог старачког лика
кад без гласа оста скамењена.

Тога јутра и киша је лила
падала је скоро цијеле ноћи,
родбина се била окупила
у туђину кад морадох поћи.

Процвале су липе мирисале
само птице умукнуле муком,
сестре с братом крадом су плакале

за срце се Мајка држи руком.
Тада Отац први пут је плак'о
још те видим како чекаш, бако.

ПИСМО

*Златна лира – СКР - Мајски
сусрећи - Франкфурт.М 2009
Благодарница – Бирилица иише
срцем – Сомбор 2023*

Ти си моје огледало свето
свакодневно гдје огледам лице,
док те куде ја те љубим - ето,
Бирилице, ти древна краљице.

Твоја слова златом су писана
златила их Јефимијина рука,
Православко, од Бога нам дана,
ти си наша од злата јабука.

Најљепша си међу јабукама
здрава, једра истријебила црва,
због љепоте хоће да те руше,

у свијету си љепотица прва
голубице, не дам да те гуше –
док је Срба ти ћеш бити с нама.

НЕ ДАМ НИШТА ШТО ЈЕ МОЈЕ

*Прва наџрада – своје роду од Косова
до данас – Вучијак 2009*

Не дам језик рода мога
за богатство цијелог свијета,
не дам вјеру прадједова
што је мрзе, што им смета.

Не дам химну Светог Саве
од свега је више волим,
не дам Свето јеванђеље
гдје се кајем, гдје се молим.

Не дам моју Крсну славу
чуваћу је ко зјеницу,
ни икону Крститеља
не дам Бадњак, ни Чесницу.

Не дам Врачар, звијезду сјајну
род ми води кроз вијекове,
ћирилицу не дам Вука,
не дам гусле Филипове.

Ни анђела Бијелог не дам
под крила ми род склонио,
не дам Призрен, ни Дечане
гдје је Лазар вино пио.

Не дам земљу метохијску
што је туђин својом зове,
не дам Божур ни Косово
не дам круне Душанове.

Не дам, не дам Свету Гору
ни њезине свијетле лавре,
не дам ништа што је моје
не дам моје Православље.

УКРАДЕНО ДЈЕТИЊСТВО

*Прва награда – Октобарски сусрећи - СКР –
дјечија поезија - Франкфурт на Мајни 2009*

Школски је распуст, ево на прагу
у глави мисли ни мало лаке,
тата се спрема, хоће на море,
ја бих на село код моје баке.

А моја мама не воли жеге
она би опет у планине радо,
ја бих код баке на село крен'о
да свирам фрулу и чувам стадо.

Већ су ми давно на избор дали
између Алпа, Родоса, Нице
ја бих код баке у село лијепо
са другом дјецом да хватам свице.

Бака ме с врућом погачом чека
а стрина чува слатко од дуња,
стрико ми седла Алата свога
да пољем јашем, јурим ко муња.

Ујна ми штрудлу са маком прави
а ујко купио пецаљку нову,
тамо су моји коријени драги,
сви ми се радују и сви ме зову.

А мене нико не пита ништа
шта ја то волим, шта ми је жеља,
доста ми ове туђине хладне –
жељан сам баке и њеног села.

Доста ми овог прљавог града,
асфалта врелог, трамвајске шкрипе,
ђедовог прага жељна ми душа
зелених поља, мирисне липе.

Стално ми пријете ; „Ти још си мали
не може тако , хоћу и нећу“.
Ноћас сам моју сањао баку
на гробу ђеду палимо свијећу.

Зашто ми моје дјетињство краду?
Стално се питам и то ме боли,
кад знам да бака жељно ме чека
од свих на свијету, највише воли.

Немоћан сад сам, чекати морам.
Молим те бако, стрпи се и ти.
Кад будем велик' теби ћу доћи,
на селу с тобом заувјек бити

ЦАР ДУШАН СИЛНИ

*Златна мира - мајски сусрећи дијаспоре
- Франкфурт на Мајни 2010*

Заставе се у небо вијоре
у збјегове буљуци размичу.
То Цар Душан води своју војску
вitezови војсковођи кличу.

Душан Силни на челу колоне.
То су име из миља му дали.
За њим Гарда, кршни оклопници,
све побједе мушки добијали.

Српство му се бокори у души
брани народ, Богомоље диже.
Бије битке, осваја градове,
ко бисере уз Србију ниже.

С пута му се војске уклањале
и на лијеву и на десну страну.
О њему се надалеко чуло
најмоћнији Цар је на Балкану.

Царску Круну дао је Призрену
сазидао Св. Архангеле.
Данас некрст у његовој порти
и капије све су затворене.

И Законик написао роду
страх од Цара судији не важи.
Да поштује што Законик пише
и да суди како правда тражи.

Сад Ти царство грабе грабљивице
род Ти вапи, с огњишта га селе.
Нико Твојим стопама не иде
да Србима свићу зоре бијеле.

ГРОБНИЦА ПЛАВА

*Златна мѝра - Српска књижевна радионица –
мајски сусрети – Франкфурт на Мајни 2011*

О, синови храбри, пуни идеала
што сте некад били и борит' се знали
за слободу свете своје Отаџбине –
премладе животе за свој род сте дали.

Плашили се нисте ни буре ни зиме.
Лимунови жути гдје су процвјетали
у истој сте браћо гробници остали,
а она се зове баш ГробницаПлава.

Ту из ваших тјела никнуше корали
опомињу, зборе, с њима шуме вали.
„Путниче застани ми смо овдје пали

Запали нам свијећу док се Сунце злати,
за слободу вама животе смо дали
немојте нас никад забораву дати“.

НОЋАС САМ ТЕ ЈА САЊАЛА ВОЖДЕ

Повеља Карађорђевића – Београд - 2011

Ноћас сам те ја сањала, Вожде
на пропланку крај Тополе града,
вежеш лозу својих винограда
Бога молиш да ти роди грожђе.

Ко срна сам преплашена била
Сунце зраке бацало је вреле.
Са мјеста се нисам помјерила
Ти ме питаш: “ Којим добром селе“?

Тражим вођу на чело колоне
да род спасе од зулума, брате,
Грачанице звона да зазвоне
да се Срби на огњишта врате.

„Занијели ме - ето виногради
и не слутим шта се то дешава.
Иди кући и босиљак сади,
роду кажи нека мирно спава.

Немој плакат' већ кући се врати
роду реци, ето војсковође,
душманима стиже Кара -Ђорђе,
па и сами почеће бјежати.

Зазвониће звона Грачанице,
а ми, сејо, коло разиграти,
на кубету пјеваће грлице
што је српско мора и остати“.

Кличем наглас, о, хвала ти Боже!
Из даљине чујем пјесму неку.
Пробудих се мени сузе теку,
јер то само у сну бјеше, Вожде..

ЋИРИЛИЦА

Ћирило и Методије – Македонија 2012

*Благодарница – Ћирилица пише
срцем – Сомбор 2024*

Ћирилице, пјесмо заносита
чија ли си кад те неко пита,
кажи гласно - поносна и чедна
да у свијету ти си само једна.

Ти си пчела из меденог саћа,
Православна створише те браћа.
Методије и Ћирило свети –
па ти слава у небеса лети.

Ти олтаре и иконе красиш
звијездо сјајна, која се не гасиш.
Свијетли роду кроз вијекове , звијездо,
Православље то је твоје гнијездо.

Још када си била као дијете
учио те да преводи Гете,
и још многи великани свијета
ти си ружа која стално цвјета.

Душа твоја мирише на смиље
лице твоје лијепо ко босиље,
па ти мирис досеже високо
Ћирилице, стасита дјевојко!...

СРБИЈО ЦАРИЦЕ

*Прва наџрага – Веселин Јанковић- Јагарски
Одисеј- Поеша - Београд 2013*

Србијо мајко, не клечи ником
подигни главу, рашири крила.
Не могу лажном крњић' те сликом
европска земља увијек си била.

Двориле те слушкиње и слуге
из пехара рујно вино пила,
царевала кроз године дуге,
царица си на Балкану била.

Ником ниси замутила воду,
нити коме међе преорала,
с пуном софром сваког дочекала
вјечно крв си лила за слободу.

Твоја храброст бјеше понос свијета
опјевана звони кроз вјекове,
чувају је гусле Филипове
сад Европи постала си мета.

Колијевка ти света Метохија
Косово ти срце у грудима,
крв кроз вене црвени Божури
стани Европо, куда ти се жури!

Не знамо се бичу повијати,
нити играт' уз туђу музику,
немој свијету слати лажну слику
већ Европо у Србију сврати.

За трpezом да сте гости наши
кад славимо и кад свадбујемо,
на крштењу када кумујемо
да вас прате млади тамбураши.

Да видите наше обичаје
како браћа химну Сави поју,
за Косово свету земљу своју
манастире што до неба сјаје.

О, Србијо, моја напаћена!
О, румена јабуко, са гране!
Немој, мајко, ником на кољена
света земљо, Ти ниси од лане.

ДУЊА НА ГРАНИ

– Плава звијезда – Подгорица 2013

Огољеле гране и добују кише
на измаку јесен, тихо дане броји,
само једна дуња неубрана стоји
одолева вјетру, полако се њише.

Ко на мртвој стражи усамљена бдије
под звјезданим небом к'о дукат се жути,
забринутог лица, као да се љути
што сњегове чека гдје јој мјесто није.

Гледам тако дуњу, како тужи сама
у прошлост се вратих, сузе ми низ лице,
сјетих се кад давно – баш на Материце

једну крупну дуњу поклони ми мама.
Ја је дуго чувах – би ми успомена
ширила је мирис као душа њена.

СТАЗА ПРЕДАКА

*Злајино перо- Удружење српских
писаца – Љубљана 2014*

Ти не идеш више стазом утабаном
о, мој мили роде, о, стадо расуто,
што створише преци Светим Видовданом
чије путе следиш, куда си залут'о?

Не боле их ране Павла Орловића
не брине их више ни Гробница Плава,
нити Беле Кула зидана од глава,
ни витештво сјајно храбрих Југовића.

Странпутицом крећеш - роде заведени.
Пробуди се једном, растјерај кошмаре
чујеш л' лелек мајки што прерано старе,
не препусти претке само успомени.

Уздигнутог чела – Светосавском стазом
који су се клели Видовданом, Видом
што никад нису живјели са стидом
наши мудри преци ишли истим газом.

Са све четири стране крени, стадо красно
нек барјак слободе у небо се вине.
Најтеже су сузе, сузе Отаџбине
провалија вреба, сутра биће касно.

Патријарх вас закле да будете људи.
Ја заклињем Богом и мајчиним млијеком
да не дате пријесто издајнику неком,
нити туђој чизми да на прагу суди.

Уклоните срамне границе на Дрини.
Нахраните гладне, напојите жедне
нек вам дјеца знају да су крви једне,
највећи су гријеси чинити Отаџбини.

Скупи ми се сада, о, расуто стадо,
да крвава зора више нам не руди,
и не дајте ником срце нам из груди
то Косово Свето – гдје Лазар страд'о!

ВРИСАК

*Бранку Миљковићу
Специјална награда – Ција књига
Мајке Анџелине – Сечањ 2014*

Из потаје душе, из таме из мрака
к'о с огњишта жишка, к'о оштрица стријеле,
у ноћима хладним у цик зоре бијеле
вриснула високо, једна ријеч прејака.

Од њенога вриска пала једна звијезда
јабланови земљи гране повијали,
у даљини тихо анђели плакали
за младим славујем поред празног гнијезда.

Мелодија њена Васељеном гуди
док у рајској башти твоја душа снева
узалуд ти тепа, узалуд те буди

да ли ће слобода умети да пева.
Ал' тај врисак снажни, без пуцња, без метка
остао је Бранко само загонетка.

ДЕСАНКА МОЛИ ЗА ПОМИЛОВАЊЕ

*Злајина џлакеџа – Душа песника – Савез
србске дијаспоре – Љубљана 2015*

Ни ведре ноћи, ни мирног санка
ни срећне зоре да сване,
ниодакле Сунца, Десанка
моли Господа за помиловање!

На род ти хуле лажи и хајка
над земљом круже црне вроне.
Опет се спрема Крвава бајка
Десанка, моли за помиловање!

Дечани ћуте за литургијом жуде.
Призрену Сунце никако да гране.
И мртве јунаке злотвори суде,
Десанка, моли за помиловање!

Због братске диобе и издаје
и Мјесец лице скрио у грање,
голгота ова предуго траје
Десанка, моли за помиловање!

ОТАЏБИНА

*Златино перо – Савез србских
писаца -Словенија 2015*

Ја немам другу до тебе једину
Републико Српска, коштуто из росе
куд моје ноге газише босе
ко зјеницу ока моју Отаџбину.

Ја немам другу дражу, ни милију
у срцу те носим уз тебе ми душа,
гдје дубока Дрина хучи и пјенуша
најљепшу на свијету, моју Семберију.

Нудила ми туђа своје уточиште
ја туђине својим нисам могла звати,
гдје ни сузе моје немам коме дати
гробови ме зову и старо огњиште.

Кад немоћан сужањ сваку наду губи
утопљеник када сламку спаса хвата,
када им је живот вриједнији од злата
и тада се своја Отаџбина љуби.

И ја тебе љубим, златокоса вило
из туђине стижем да пронађем срећу,
Отаџбино моја у мирисном цвијећу
од тебе ме ништа није одвојило.

Вјечно ћеш да живиш стамена и чврста
и нико ти неће помјерит' границе.
Ја немам другу, до тебе Царице
Отаџбино моја, Републико Српска...

МОЈ НАРОД

*напрага – СЕДАМ ГРАДОВА КОД
СТЕРИЈЕ – Вршац, 2016.*

Кад видиш да ти пружају руку
и на прагу те са хљебом и сољу
дочекују
уз добродошлицу
да не улазиш у туђи
него као у дом свој
трипут у образ љубећи те
и за јуначко здравље питајући,
то је народ мој.

Кад видиш на зиду икону свеца
што домаћину чељад и стоку чува,
бранећи их од вампира и демона
у доба глува,
у чије име слава се слави
и свијећа гори и мирис тамјана се шири
и када видиш да за своју софру приме
да напоје, нахране и у торбу спреме
и госта и путника и просјака,
што носи просјачко бремене,
то је мој народ.

Кад видиш да се пред олтаром кају
нафору примају и са Три прста Богу
се моле
у име Оца и Сина и Светога духа
и када видиш да је и непријатељу
исто као и пријатељу

у несрећи пружена рука,
то је мој народ.

Кад видиш да брат брату
у загрљај трчи
и крвавом Дрином
на другу обалу плива
(којој сте име граница дали)
са испруженом лијевом руком
да својом крвљу из вена
брата живот спасе,
а десном Богу се моли
дозивајући Светог Николу и Христа
док ваших граната пада триста,
то је мој народ, поносан мали.

И када видиш да живи зид праве
стојећи спокојно, мирно
на бранику Отаџбине
спремни да гину, бранећи
част, образ и вјеру
у смрт као у цвијеће гледају
животе своје дају,
док им се небо над главама руши.
Умиру с пјесмом као да љетину беру
носећи Божур и Косово у души,
то је, то је, мој народ.

КЋЕРИ ОЛИВЕРА

Златна медаља – Златно перо - Љубљана 2016
Специјална награда – Трагови на песку – Бечеј 2019

Ти сања о принцу и витезу снажном
да ће једног дана доћи да те проси,
ни слутила ниси шта ти судба носи
мјесто срећом да ће дариват' те казном.

Све жеље и наде пале су у воду
твоје срце нико више и не пита.
Наредба је стигла бијесног Бајазита
да у харем кренеш – понижење роду.

Из одаја царских ти крену целату
мислиш како лажно да одглумиш срећу
и Христос је мирно ишао распећу
да Србију спасеш, да помогнеш брату.

Браћа тужно цвиле у земљу гледају
међу њима сестра, Христолика бреза,
грозница их тресе, прожима их језа
кад убици оца сестрицу предају.

Сва Србија цвили у шпалире стала
скрхана од бола, тужна ојађена,
од Крушевца града па све до Једрене
испред твојих стопа руже посипала.

Још пјесници само и њихова пера
више твоје име не спомиње нико.
Јабучко од злата, иконо и дико
о, жртвено јање, кћери Оливера!

ТРОЈЕРУЧИЦА

Благодарница- Хиландару на гар – Београд 2016

Од Јордана, Хришћанског извора
до Атоса богоносним луком,
преко брда, планина и мора
молила се својом Трећом руком.

Дарив'о Те освећени Сава
да у руке дођеш Светитељу,
Светом Сави, српском учитељу
кроз вијекове да Ти живи слава.

Ореолом да Хиландар красиш
да му будеш вјечна заштитница,
пред Господом пречиста дјевица
Светосавља лучу да не гасиш.

Чудотворко, моћ Ти праведника
немоћнима банеш на узглавље,
заштитнице муза и пјесника
својом снагом чуваш Православље.

Светитељко, понизно Ти клечим
молим Ти се ћутањем и муком,
помоли се својом Трећом руком
род ми спаси, ране да излијечим.

О ДА ЛИ

*пјесма године – Савез српске
дијаспоре - Словенија 2017*

О, да ли ми и сада чуваш
дланове своје вреле,
да загрију к'о некад давно
промрзле ми руке бијеле.

О, да ли сам и сад к'о некад,
у оку твојој вила,
и срцу твојој драга
к'о што сам некада била.

Носим те у мом оку
што и сад к'о некад блиста,
године прошле су многе,
а ја сам још увијек иста.

Још увијек исто те волим,
дамари бију за те.
Усуд и Бога молим –
да ми те опет врате.

О, да ли ће икада доћи
тих срећних пет минута,
да усним у твојој крилу
уморна с далеког пута.

И тада крај нек' буде
Сунцу, животу и свему,
нека ми нестане свега
у томе слатком трену.

ДЈЕТИЊЦИ

напрада - Лахорова звезда – Пожаревац, 2018

У смрзлој ручици малој
пркосећ' шеви и грлици,
црвену јабуку скривам,
данас су Дјетињци.

Пола румена а пола жута
још док је на грани била,
ја сам је убрала спретно
од брата и сека крила.

Шушкала у пласту сијена
да не би мраз је исцек'о,
или по мирису лијепог
да не би је открио неко.

И тако данима да нико не зна
радост за маму снујем,
кад дођу Дјетињци
да је обрадујем.

Освићу Дјетињци –
а ноћ никако да се скрати,
спавају сви, ја будна маштам
како ћу мами јабуку дати.

Понекад се мама и промешкољи
да ли јој то реума у кости бане,
или је мирис јабуке голица,
ја једва чекам кад ће да сване.

Чујем је како устаје крадом
тепа нам сненим, моли се Богу:
„О, дјецо моја како сам срећна
док вас још увијек покривати могу“.

Одлаже ватру, погачу мијеси
а поглед баца икони – слици,
с јабуком у руци пред њом се нађох,
данас су Дјетињци.

Данас је моја Слава,
збуних се и на брзину лупим,
кад прву плату примим,
нови ћу капут да ти купим.

Да овај не крпиш више
да ти се стрине не смију,
док јутром аброве шире
и прву кафу пију.

Не рече ништа, само ме гледа
а сузе јој низ образе клизе,
с јабуком у руци загрли мене
уз груди приви ме ближе.

И сада кад могу капут да купим
и ципеле топле, без проблема,
данас су опет Дјетињци
ал' тебе, Мајко нема.

Не миришу румене јабуке више
нит' звијезде сјаје,
нит' пој се чује грлици,
моје је срце и душа празна –
увијек, кад дођу Дјетињци.

И тога дана палим ти свијећу
кроз сузе зовем, Мајко мила!
Хвала Ти за све што си ми дала -
и опрости ако сам некад несташна била.

МОЈА РАВНИЦА

*најбољи међу најбољима –
Отаџбина – Словенија 2019*

Није ово привиђање, брате,
то је моја питома равница.
Ту не може гладан проћи нико
путник, просјак, ни у лету птица.

То је земља мојих праједова
увијек дичне рађала синове.
То је, селе, равна Семберија,
што се мојим завичајем зове.

Сву љепоту Бог јој даривао,
двије су је ријеке загрлиле.
Од ње љепше у свијету нема,
на томе јој завиде и виле.

Овдје звијезде најљепше сијају,
овдје Сунце најтоплије грије.
Нигдје нема љепших обичаја,
као што су моје Семберије.

Најљепша је, брате, о Божићу
када бијелу хаљину обуче,
кад Бадњаке из шуме доносе,
печенице пеку испред куће.

Тад весељу нигдје краја нема
а пјесма се до Гучева вине,
и рафали треште на све стране
поздрављају браћу преко Дрине.

Сва је чељад тада на окупу
не спавају, већ Бадњаке ложе.
Полазника будни дочекују
кућу каде и сви се мирбоже.

Сва равница на тамјан мирише
а црквена звона одјекују,
од куће се никуда не иде
кад Семберци Божић дочекују.

Кад се шљеме на кућу подиже
с поклонима сви се окупљају.
А када су свадбе и крштења
тад весеља по три дана трају.

Добročинства нигдје таквог нема
ко у моме, брате, родном крају.
Нико не зна госта дочекати,
као моји Семберци што знају.

Нигдје љепших кућа, ни сокака,
нигдје тако липа не мирише,
ко у моме родноме Модрану
када почну мајске падат' кише.

Нигдје тако ко у крају моме
благородне кише не падају.
Семберија засија од среће,
родно село и бунар у Гају.

А ђурђевско јутро када свиће
ништа више не радује мене.
Сви Семберци на уранак крену
и освану њиве закрштене.

Нигдје нема жетве богатије,
нигдје љепших поља, ни живица,
нигдје више њива под пшеницом
када из њих прхне препелица.

Нигдје љепше, нигдје богатије,
на свијету од равнице моје.
Семберијо, родна ми колијевко,
поносна сам што сам чедо твоје.

ЗАСТАНИ СТРАНЧЕ

Сузе Козаре – Градешка 2019

-Грамоша – Русија 2019

Слова на ћеску - Бечеј 2022

Застани, странче – ослушни мало!
Крајином мојом кад крочиш ногом,
видјећеш крв пред вучијим логом
гдје се убиало, мучило, клало.

Полако ходај – ослушни шкрипу!
То нису гране бора ни јеле,
то кости мога Рода су, селе,
што није мог'о умаћи крвнику.

Погледај небо – то киша није!
Облаке сиве, анђеле мале
невине жртве што ту су пале.
То Козара за дјецом сузе лије.

Овдје је целат у ситне сате
старо и младо и све што дише,
народа једног да нема више
камом и маљем побио, брате.

И причај, причај широм планете.
Силнику реци – па нек се љути.
О овом нико не смије да ћути
како су у мајци убиали дјете.

РАЈЕВСКОМ

ГРАМАТА – Русија 2019

Са тридесет својих љета
у одбрану браће стаде.
Бранио си Православље
за Србију срце даде.

Ниси хтјео као други
музиканти да те прате.
Дошао си бранит' браћу
за Србију паде, брате.

А мајци је жеља била
да пред кућом скупи свате,
није јој се испунила
за Србију паде, брате.

Православљу суђено је
брат за брата да погине,
твоје срце у нашим
о, Рајевски, храбри сине!

И док данас руске липе
мирис шире по Србији,
свједоци су цијелом свијету
да смо увијек браћа били.

МОЈЕ НЕБО

international – INDIAN – aword literature 2019

Моје небо надкрилио
црних птица рој,
погасио свјетлост звијезда
и славуја пој.

Стативу ми потрефили
игралишта мог,
гдје ћу сад се играт лопте,
убио их Бог.

И Вранца ми усмртили
док је вук'о плуг,
једва чекам да порастем
да им вратим дуг.

ПОДВИКНИ, СТЕВАНЕ

*Златни орфеј – Удружење писаца
7 – Франкфурт на Мајни 2019*

Смишљене лажи у ове дане
сурвале се на нас ко лишће бреза,
па ткају ћилим од мрзовеза.
Подвикни са Чегра, Стеване!

Неправда сикће, тмурне зоре свићу
да дан нам никад не сване бијели,
и Дрина заувјек браћу да дијели.
Загрми са Чегра, Синђелићу!

Ресавом када сјеверац дува.
Лобање с Куле сјаје ко свици
вјечити свједок Чегарској бици.
То Стеван Чегар кроз вијекове чува.

Србија опет недужна гине
на Царском друму незвани свати,
на чело стани, слободу врати
опет нам требаш, васкрсни, сине!

Не дај да лоза Роду се затре!
Упали фитиљ на барутану!
Нек срећни дани поново свану.
Разгори, Војводо, Чегарске ватре!

КОСОВСКО ВИНО

најрада - НАТАЛИЈА КАРИЋ СЛИЈЕПЧЕВИЋ

– Расковник - Смедерево 2020

Вуково перо- Св. Трифун- Лозница 2020

Ти си симбил крви Христа
из путира пијемо те,
са Богом нас сједињујеш
и проводиш кроз голготе.

Најбоље си и најслађе
са Косова земље наше,
гдје је свака стопа Света,
гдје цареви цареваше.

Цар те Душан заштитио
у Законик његов стаде,
да у свијету најбоље си
да те нико не украде.

Косовским је вином Лазар
Витезове причестио
у Небеско свијетло Царство
заувјек се преселио.

Ти си моме роду Свето –
и кад пјева и кад плаче,
кад вјенчава и крштава,
сахрањује, даје даће.

Ти си симбол крви Христа –
Света Причест одвајкада,
уз тебе се Србин куне
за Косово и да страда

БРАГОЛАН

WORLD POETS ASSOCIATION- Grai romănesc 2020

Јорговани прошли давно
и мушмуле, ево зреле,
тебе нема да ми дођеш
плавооки мој анђеле.

Колико је прошло дана
и бесаних кол'ко ноћи?
Чекала те погледала,
надала се да ћеш доћи.

Лутам лијево, лутам десно
и унакрст кружим градом,
да угледам твоје лице
ал' остајем само с надом.

Радујем се макар у сну
да ми дођеш, молим Бога,
да те љубим, да те мазим,
јер сам жељна лица твога.

Звијезде молим да ми кажу
у ком' ли се кријеш крају,
а кажу ми - враголан си
по мом оку сви те знају.

То анђелско плаво око
што језерску има боју
украло је моју радост,
растужило душу моју.

КУПИ МИ ОЛОВКУ, ТАТА

EVERI CHILD India 2020

Купи ми оловку , тата
и бијела папира два
на једном да пишем писмо,
на другом да цртам Сунце
у нашем селу што сја.

Да шаљем чикама оним
који нам стално пријете,
да ће нам послати птице
над нашим небом да лете.

Да ће нам срушити школе
и гнијездо славуја у луку,
куцину спалити кућу –
покраст' нам звијезде и дугу.

Да и ми волимо Сунце
к'о њихове бате и секе,
нека нам не шаљу бомбе
нека нам више на пријете.

Срећно нам срушише дјетињство
од свијета срамота и грешка,
јер и ми к'о њихва дјеца,
волимо мир, слободу и Сунце,
пахуље бијеле и Сњешка.

ВИНО И ОБИЧАЈИ

Злаћино Перо – Вуково Перо - Лозница 2022-

Ти ниси обично пиће
да би смо те пили с ногу,
симбол си Христове крви
да служиш Христу и Богу.

И мом народу српском
уз тебе се рађа и мре.
Вјенчава, крштава, слави
и чува обичаје све.

Олтару кад младенци приђу
у златном путиру стојиш
и двије душе у једну
пред Богом заувјек спојиш.

А Српче када се роди
тад свима напуниш чаше.
Здравица у небо се вине:
’Живјело Српство наше’!...

Ти си нам причест Света
за благодане и Годове,
уз исповјест и молитву
односиш нам све грјехове.

На свакој си трпези славској
крај Крсне свијеће се смијеш,
домаћину доносиш радост,
гостима срце гријеш.

Божанствено ти си пиће
за сахране и за даће,
у мом роду ти си Свето
тај обичај сачуваће.

Уз наше си обичаје
што заклетву носе строгу,
ти си наше Свето пиће
не пијеш се никад с ногу.

ПИСМО СИНУ

*(Јелена Трикић сину Николи)
дани србске дијаспоре – Словенија 2022
Великојосиојински блајослов са Божије 2024*

Носиш име светитеља
то ће мајку соколити.
О, Никола, чедо мило!

Опрости ми за све боли
што ме нећеш упамтити,
ни у моје сјести крило,
ал' ће тата за обоје
теби љубав подарити,
јер си био наша жеља.

Ја сам знала да одлазим
да последњу битку губим,
ал се плаших, чедо моје,
да и лозу не изгубим.
За тебе сам живот дала
и нисам се покајала.

Жељела сам, пиле мало,
к'о све друге срећне мајке,
да те гајим, да те пазим,
да те волим, да те мазим,
пред спавање причам бајке.
Није нам се, срећо дало!

Радовах се, мој анђеле
да те водим на вашере
да ти срцу пуним жеље.
Да ти купим меду, зеку
трубу, лопту и пиштаљку,
да по добру памтиш мајку.
Да те воли, да се брине,
није нам се дало, сине!

И кликере да ти купим
и бомбоне у фишеку
и играчку још понеку.
Дуги ђердан од колача,
на средини срце мало,
а на њему огледало.

Тешка болест бјеше јача.
Није нам се, душо дало!

Све сам знала и умјела
ал' нас срећа хтјела није.
О, Никола, чедо мало,
Бог је хтјео другачије!
Није нам се, срце дало!

Ја те молим и заклињем
на одласку у мом болу:

„Буди добар, слушај тату
помози му, учи школу
и у свему буди први,
ти изданку моје крви“.

Буди сине роду дика
поштуј сваког, човјек буди
да и тебе воле људи,
тата има наследника.
Моја крв ће, мој Никола
протицат' кроз твоје вене,
а са неба куд год кренеш,
пратиће те моје зјене.

Збогом, морам у висине
чуваћу те, мили сине!...

ЈЕСЕЊИНУ

Цертификат – Санж Петешбурџ – 2023

Волио си село и сељане
над њиховом стријепио судбином,
друговао с' чашама и вином
у крчмама проводио дане.

Плакао си кад си одлазио
бољела те неправда од људи,
срце хтјело искочит' из груди.
Тај растанак ниси преболио.

Ти остави њиве у корову,
раскаљане путе и сокаке,
родитеље старе и нејаке.
Сваки дан ти рез'о једну бору.

Мајка писма често ти писала
читао их наспрам мјесечине
молила те: „Врати нам се, сине
старог оца снага је издала!“

Сањао си виту брезу бијелу,
стару мајку у трошном капуту,
малу штенад и керушу жуту
и пун Мјесец кад сија у селу.

Тугов'о си и то ниси крио.
Волио си кафане и жене
стихови ти шумили кроз вене
пјесник села Русији си био.

Ал' нам тајна остаде довијека
ко јатаци одбјеглом хајдуку,
десна лијеву кад прережа руку
дал' је твоја, или туђа нека.

ЉУБАВ ЈЕ ЛИЈЕПА КАДА СЕ КРАДЕ

*Мркоњић град 2023 – најромантичнија
љубавна њесма -*

Дођи ми, дођи изненада,
к'о рани бехар трешње цвијетне.
Дошуми спретно к'о некад давно,
у мирне топле ноћи љетне.

Потрчи крадом, скриј се од других,
кад село заспи у смирај дана,
а оном нашем стазом тајном,
од других скрита, а нама знана.

Прескочи поток, претрчи луг,
обиђи шуме кроз ливаде,
кораком хитрим, јелену сличан –
љубав је лијена када се краде.

Небо ћу молит' да склони звијезде,
Влашићи браћа нека те прате,
Даници сјајној прекрићу лице,
кришом јој шапнут' да пази на те.

У цеп капута сакрићу Мјесец,
да не би сиј'о скинут му плашт,
липа ће земљи савити гране
и нико неће примјетит' нас.

Пехари вина нек буду усне,
дрхтава т'јела жераве двије,
једно за друго створени ми смо,
љубав је лијепа када се крије.

Дрхтаће тијела, трептаће снага,
а тајна љубав кроз вене тећи,
остави шапат у мојој коси,
нек' нема краја скривеној срећи.

А када први п'јетли се јаве,
крадом се вини кроз ливаде;
Господ је спреман опростит' гријехе,
љубав је лијепа када се краде.

ХОЋУ ДА ПЈЕВАМ

Syria – I.C.F.H.C 2023

Ја сам пјесник и хоћу да пјевам
и да мржњу отјерам од људи,
није важно ко се како зове –
нит' под чијим небом ко се буди.

Ја не цијеним људе по одијелу,
нит' по џепу пуном или празном,
свак' ко има племениту душу –
моја пјесма назива га газдом.

Није богат ко златника има –
данас јесу а сутра их није,
богатство је ко са својом душом
туђе срце знаде да угрије.

Ја сам пјесник и хоћу да пјевам,
све вас зовем да пјевате и ви,
све ће бити и нестат' са земље,
само пјесма вјечно ће да живи.

Бојом коже не сврставам људе,
овој земљи сви смо само гости.
По моралу сврстају се људи
по моралу и по честитости.

Ко богатство на несрећи стиче
с њиме неће никад срећан бити,
свога љуби к'о самога себе,
немој ником воду замутити.

Ја сам пјесник и хоћу да пјевам
и вас зовем , душама богати,
а богатство, остало вам пусто,
прекините због њег' ратовати.

НЕ ПРОКЛИЊИТЕ НАС ПРОКЛЕТИЈЕ

*Специјално признање – књижевници у
лејошама садашњости – Словенија 2023*

Не проклињите нас, Проклетије,
одавно већ смо проклети!
Што ви умјесто нас
на Божурпоље гледате,
док вас шибају вјетрови сури.

Што недужне жртве бројите,
двоглавог Б'јелог орла скривате,
ушушкавете му гнијездо у гране бора,
што га у глуво доба
на извору Бистрице појите
да не скапа -
прогнан од црних врана.

Можда из мога рода
још неки Лазар пожури
у зору Видовдана
да врати што се вратити мора.

Не проклињите нас, Проклетије,
мајчина нас је проклела храна!
Што ви умјесто нас
на кости предака мотрите,
наше разбацане бјелутке препознајете,
док брат, брата издаје
дједовину туђину продаје.

Не проклињите нас
што ви умјесто нас оплакујете увеле Божуре
на земљи нафоре и икона.

Можда из мога рода
још неки Милош, Иван ил' Милан
у зору Видовдана
Светом Метоху пожуре
да спасе што је наше
од искона.

Не проклињите нас, Проклетије,
не проклињите нас, већ подвикните!
Онако - грлено, смјело
нека цијела планета чује
да само српско је Косово цијело -
нека се ехо низ ваше литице сјури.

Не проклињите нас, Проклетије,
што ви умјесто нас
на слијепу Симониду пазите,
Царичине свијеће чувате
да једнога дана плану,
да восак и тамјан замирише,
да чокоти винограда овимене,
да се винотоком вино црно и бијело
у царске подруме слије,
да се заувјек црне орлушине разбијеже,
да невјесте обремене,
да се братство и слога развријеже.

Можда ипак, из мога рода још неки Кара - Ђорђе
у зору о Видовдану
са својом војском на равном Косову бану,
да упале највеће свијеће,
што до сад још нико видио није,
једну за пале јунаке,
другу за срећу Србије.

Да покидају казамате и жице,
да сужњима слобода гране,
да се огласе звона Грачанице.

Не проклињите нас, Проклетије,
неправда на нас кидише!
Не проклињите нас
и Кнежева клетва нам је превише.....

НЕПРЕБОЛНА РАНА

World Culture for Arts and Literature Syria 2024

Има нешто што је јаче
и од мене и од свијета,
то је туга што те нема,
срећо моја одузета.

Има нешто што је веће
од планета и свемира,
то је рана непреболна
па ми душа нема мира.

Има нешто у грудима
што их кида сваке ноћи,
то је чезња да се вратиш
а знам да ми нећеш доћи.

Има нешто немогуће
не може се да опише,
то је жеља да те видим
а знам да те нема више.

Има звијезда што ми сија
и на небу кад је тама,
то је зјена твога ока –
што ме свуда прати Мама.

Има рана, има туга,
има јецај, суза има
кад те тужно зовем, Мама
а нико се не од'зива.

НОЋАС САМ ТЕ ЈА САЊАЛА КНЕЖЕ

*Великојосијинска повеља – Завет
Видовдану- Београд 2024
Друга награда – Петровдански
сусрети Кнић - 2024*

Ноћас сам те ја сањала, Кнеже,
на Косову замишљен си стао,
а горчина у грлу те стеже
из свег гласа горко си плакао.

Ка небу си руке подигао,
поток суза тече ти низ лице.
„О, Господе, шта сам дочекао,
зашто ћуте звона Грачанице?”

Шта је ово – јецај ти из груди
бришеш чело ознојене боре,
нигдје мојих, свуда туђи људи
само чујем туђе разговоре.

О, мој роде кукала ти мајка
што си свету земљу напустио,
мој пастиру гдје ти је свирајка
зашто ниси стадо окупио?

„Ко је смио издати Косово“?
питаш Божур искрчен што цвили.
„Ко то крчми царство Душаново
гдје су цркве, гдје су манастири“?

На устанак одлучи се чврсто
да протјераш са земље погани.
Косово је увијек било српско
и оно се само срцем брани.

Устај војско! Грмиш из свег гласа
силазите са неба јунаци!
Косово је Света земља наша
од Господа пристижу ми знаци.

Храбра војска поче пристизати
у недоглед колона досеже,
а туђини почеше бјежати
ал' то бјеше само у сну, Кнеже...

БЕСМРТНОМ ХЕРОЈУ

Миленку Павловићу

Прва награда – Црнињево - Осечина - 2024-

Бранио си част предака давни'
Отаџбину и небеса плава.
Ниси био само пилот славни,
ми у теби видјели смо лава.

Што је Милош био на Косову,
ти Миленко - на небу си био.
Записао историју нову -
с целатима сам си се борио.

Част и понос текли дамарима,
лавовска ти навирала снага.
Ниси пит'о колико их има,
кад се брани Отаџбина драга.

Храбро крила рашири , Соколе,
грабљивице вјешто пресретао.
Надлијетао Гучева врхове,
свој завичај ниси ником дао.

И облаци промијенили боје,
ђурђевданско увенуло цвијеће.
„Стој целату, то је небо моје!“
Павловић се у одбрану креће.

Брани образ и част српског рода,
храбри Ор'о међ' гаврана триста.
Вјеровано да иде слобода,
дозивао и Бога и Христа.

Дрски целат вјештине ти куш'о
жив у руке ти им ниси пао.
Са неба си у легенду уш'о,
млади живот за свој народ дао.

Обилићу! Србија ти кличе,
са цркава звонила су звона.
Док Ти примаш на груди одличје,
до бесмртног пратили те трона.

Знаде како за слободу мријети,
крст и вјера како да се брани.
Твоја храброст у вјечност узлети,
јер у вјечност иду одабрани.

Поносно си пред Лазара стао,
Павловићу, дико српског рода.
Србији си образ освјетлао,
твоје име зове се СЛОБОДА...

МОЈА БРАЋА

Прва наџрада њублике – Кнић – 2024

И не знам више Бога ми
шта ми се с браћом дешава
ко им то пакао отвори,
ко им то судбину рјешава.

Моја се браћа разбратила,
моја се браћа раскумила,
моја се браћа раселила,
моја се браћа раздијелила,
моја се браћа размећила,
моја се браћа замрзила.

А иста их мајка родила.

А све сам их једнако вољела
и три пут у образ љубила
с њима се свијетом дичила
чијег сам рода сестрица
пјесму им пјевало ко грлица.

И браћи Равних Котара
и браћи Светог Косова
и браћи поносне Крајине
и мојој браћи крај Дрине
и Црне Горе браћи ми
а они, а они, срце ми ранили.

И не знам више Бога ми
шта ми се с браћом дешава,
ко нам то пакао отвори,
ко нам то судбину рјешава.

Што ми се браћо дјелите
под један барјак станите,
истог смо рода сој
јој, браћо моја, јој, јој, јој...

СЕСТРИ БЛИЗАКИЊИ

Global creativity – Syria 2025

Не сјећам се, али сви ми кажу
да сам дуго због тебе патила,
ни два љета пуна не имадох
када си ме саму оставила.

Кажу десну пружала сам руку
да бих тебе за лијеву повела,
мама увијек била невесела
а ја нисам знала њену муку.

Близнакиње у селу смо биле
једна другој баш нисмо личиле
ја сам Зорка, ти бјеше Загорка

бака Мара имена нам дала.
Не сјећам се, ал' увијек осјећам
да у срцу рана је остала.

ТАМА

*Сребрни орфеј- Мајски сусрећи дијаспоре-
Франкфурт на Мајни 1998.*

Од ове таме језа ме хвата,
о, Боже, нигдје јој краја.
Помоћ ми треба , а нема брата,
Даницу тражим, нигдје јој сјаја.

У овом грчу што срце стеже
и овом мраку неначетом,
никад овако и никад теже
плачем над родом и судбом клетом.

У овој земљи што бјеше наша
замрла свака је радост.
Од Свевишњег нигдје гласа,
просута нас куне младост.

Крај уклетог овог вијека
пожурио да нам суди,
свуд се кама чује звука,
више главе смрт нам гуди.

Чудно нешто слуте врране,
стално гачу, не престају.
Нема наде за боље дане,
а стаза нам жури крају.

Даница се сјајна скрила,
Влашићи се заклонили,
смртним ритмом бију била
све је пусто у тој тмини.

На прагу змија заспала,
на крову сова хуче
свака нам радост нестала
исто нам сјутра и јуче.

Корозија гризе рало,
празне њиве несијане,
све у болни јаук стало,
црна тама смијени дане.

Овој тами нигдје краја,
без зјеница тумарамо,
остасмо без завичаја,
коме Боже припадамо?

Паучина пала по кандилу,
већ одавно тамјан не мирише,
ко ће ову зауставит' силу,
куд год прође границе нам брише.

Племе моје свуд се распрштало,
нико више скупит' га не може.
нијемо ћути напуштено рало,
ко смо, шта смо, о, кажи нам, Боже!

Просуте младости ране,
машу нам ручице бијеле,
тијела нам гавране хране,
о, Боже, куда нас селе?

Очне дупље зјапе празне,
у ђердан нам нижу зјене,
има л' Боже веће казне –
звијезде наше погашене.

Нико нам не вида ране,
нико да пружи лијек,
нит' зоре има да сване –
уклет нам овај вијек.

Данице сјајна, баци нам зраку,
покажи стазу у избављење,
нестаје Рода у овом мраку –
са леђа скини лажи нам бремене.

Гроб је празан у даљини,
мајка сина носи кости,
никог нема у овој тмини
сем целата без милости.

Мајка сина носи кости –
отац родне земље грумен,
овом вијеку никад дости
крви наше гледат' румен.

Мрак и тама, тама и мрак,
а нигдје зоре да плави.
Издржи Роде, остани јак
заст'о на Дрини и Сави.

Туђа је она обала друга
а још дјетињства чува нам барке,
у чаши чемер у срцу туга –
а тол'ке жеље осташе жарке.

Загрми громом Илија,
Дрину пресуши, обале сравни,
огњишта празна, проклета авлија
куне нас вјера и преци славни.

Свети Саво огласи се,
измири браћу завађену,
не види нам око више
сребрн Уштап, нити Мијену.

За радост нам више не зна душа,
обавијени и тамом и тугом,
одбачени као оскоруша,
додијељени неком роду другом.

Издржи Роде, остани јак
сачувај вјеру још имаш то,
нека нас бију мемла и мрак
не може веће снаћи нас зло.

МАНАСТИР БЕШЕНОВО

Друџа наџрада - Бешеново – Аранђеловдан 2014

Сметао им ктитор и љепота Твоја
па смишљали како да Те унаказе,
да Ти име затру - роду путоказе
Бешеново Свето, Богомољо моја!

Кроз вјекове многе арчила се сила
ради свјетске славе, ради трона свога,
да покраду мошти Цара честитога
Богомољо - што си у њедрима крила.

Ал' ангели своја ширили су крила
да над Тобом опет сване зора плава,
у њихово име да се слави Слава
Архангела Михаила и Светог Гаврила.

Враћа Ти се опет стадо загубљено
босиљем и смиљем да засаде стазе
куд вјерницу смјерно олтару прилазе.
Бешеново древно, српског рода зјено.

Из пепела ничеш, Феникс птицо фина
у небеса опет да забрује звона,
Фруушке Горе био и ост'о икона
задужбино вјечна, краља Драгутина.

ФРУШКОГОРСКИ БИСЕРИ

Напрага – Бешеновачка љриношења – Бешеново 2016

Пропланцима твојим погледе простире
од некрста крије, згодно мјесто тражи,
напаћеном роду душе да оснажи
врли краљ Драгутин гради манастире.

Ноћима не спава, мирне снове кида
мудре мисли твори, моли Архангеле
да пронађу мјесто за темеље бијеле,
ктитор, краљ Драгутин манастире зида.

Литицама цвијетним гдје жубори зденац
све један, по један ко бисере ниже,
своје стадо скупља да је Богу ближе
Фрушком гором блесну манастирски вијенац.

Од тада над тобом свиће зора плава
анђели ти поју, даноноћно бдију,
за спас српског рода, за вјечну Србију
у част Светог Тројства, Богу нек је Слава!

Литургије ехо у небеса језди.
Светосавском стазом вјерници ти газе,
покорно и смјерно олтару прилазе
док ти осмјех шаљеш на Врачару Звијезди.

СВЕТА АНАСТАСИЈА

*Благодарница – Српска краљевска
академија – Београд -2019*

Ти си примјер српске мајке
Православљу цијелом знана.
Твоја слава узцвјетала
неумрла, мајко Ана!

Три си виле златокосе,
три си кћери – вите јеле,
неуморно одњихала
српском роду дала, Селе.

И три сина к'о три бора
са поносом отхранила,
најмлађега Растка – Саву
Светој Гори поклонила.

Да род води кроз беспуће,
гради школе, зида лавре,
да покаже праву стазу
да очува Православље.

Светитеља Светог Саву
српском роду Ти си дала,
у молитви и псалмама
крај живота дочекала.

Ал' то бјеше васкрснуће
у небеса кад се вину,
посвети се име Твоје
и овјенча слава сину.

Са Атоса и Врачара
Твога сина лице сија,
кличемо ти из свег гласа
Светитељко – Анастасија!...

НЕУПАЉЕНЕ СВИЈЕЋЕ

Друга награда – Књић 2023

Исплакала сузе, скрива срца ране
и сестра и ћерка - љуба удовица,
завјет свецу носи Царица Милица
са бојнога Поља иде у Дечане.

И приноси храму воштанице двије
за сјећање вјечно, тужног Видовдана
да кад дође вријеме плану једног дана
за пале јунаке, за срећу Србије.

Све док српска мајка роди и отхрани
војсковођу новог да Крсташ понесе,
васкрслом Косову слободу донесе
небесима јаве Високи Дечани.

Кад се бура стиша и стасају ждрали
разбуктала бакља кад растјера таму,
тад побједник славни нека приђе храму
испуни ми завјет и свијеће упали.

С Проклетија Сунце тад ће да се смије.
Слободарска труба објавиће свијету,
орао ће Бијели шестарит' у лету.
Косово је вјечно српско и Божије.

Колико ће само вјекова да мине?
Још неслога клета међу браћом броди,
чекајући други Душан да се роди
над Косовом круже црне орлушине.

Још Ти свијеће чаме, о, Царице моја!
Чекају на дане кад ће да сагоре
и јунаке мртве зову да се боре
са Кошара црних и Косовског боја.

РУЗМАРИН

Друџа наџрага – Биљобер – Соко Бања 2024

Рузмарине, рузмарине
какво лијепо имаш име,
зелениш се у сред зиме
рузмарине, рузмарине.

Шириш мирис на све стране
ти си биље, баш без мане.
Пред сваком те кућом има
јелима си мирођија.

У теби су моћи скрите,
сватови се тобом ките
и невјесте испод вела
и нација српска цијела.

Бебама си крај узглавља
да им Господ даде здравља.
И биље си лековито,
рузмарине, српска дико.

МОЦА

*прећа наирада- дјечја поезија - – Октобарски
сусрети дијаспоре - Франкфурт на Мајни 1996*

Мало буцмаст, благога погледа,
увијек косу чешљао на страну,
сем закрпе на трошном капуту
ниси мог'о да му нађеш ману.

Кошуља му увијек чиста била,
и патике које нису Најке –
родбина се с њиме поносила
најстарији био је у мајке.

Момо му је право име било,
а из миља звали смо га Моца,
сво га село због тога жалило
што је рано остао без оца.

Из школе је право иш'о кући
да би мајци чинио по вољи,
све послове у пољу радио
у разреду ученик најбољи.

Другови му на том завидили
па кад год би за то нашли згоду,
ругали се како биједан хода
како не зна с њима пратити моду.

Због тога је често тужан био
на одмору није се играо,
често сузе у очима крио,
и рукавом кошуље брисао.

Не знам шта је, племенитост нека
из срца му и душе зрачила,
док га друга дјеца презираше
ја сам често с Моцом се дружила.

Једног дана док смо ишли кући
зусног ока ре'ко ми је Моца:
„Можда и ја носио бих Најке
кад би живог имао свог оца“.

ЗИМА У МОМ СЕЛУ

*шрећа настрада – дјечија поезија –
Октобарски сусрети дијаспоре - Седмица
- Франкфурт на Мајни 1998*

У мом селу малом
кад зима зубима шкрине,
дјечија радост је права
вриска у небо се вине.

Пахуље разведу коло
хаљину бијелу ткају,
ми дјеца правимо Сњешка
у нашем малом гају.

Путеви бијели и луг
зимска је идила права,
само се капе шарене –
са наших малених глава.

У својој кући је куца,
маца крај пећи дријема,
а мирис пите се шири –
то бака вечеру спрема.

ПИСМО ЦАРИЦИ

Трећа напрага - Видовдански сусрећи - Овча - 2017

Одавно се каним, пресвијетла Царице
да Ти писмо пишем и истину зборим,
да за Свету земљу ко и Ти се борим
да упали неко Твоје воштанице.

Над Метохом нашим круже грабљивице.
Двоглавога орла пресјекли у лету.
И црвени Божур свео је у цв'јету,
занијемила давно звона Грачанице.

Царски Призрен у пепелу цвили
спалили му олтар и иконе.
Архангели горке сузе роне
Душанови двори гдје су били.

Нема вође да се мача лати,
виногради без чокота грожђа.
Нема Цара, а нема ни Вожда
да Косово опет роду врати.

Ноћас Бога молићу, Милице
Дечанима да нам врати Ждрале,
да Ти свијеће већ једном упале
да растјера црне злослутнице.

НЕ РУШИ СВЕТИЊЕ

*Бронзани орфеј – Седмица –
Франкфурт на Мајни 2000*

Ја мала немоћна
ал' духом јача од тебе.
Мојим сам родом поносна
молим те,
не руши светиње стамене.

На род ми не вичи
омчу не намећи.
Свемогући гледа,
казна ће те стићи
од уцијена твојих
понос нам је већи.

Не просипај отров
не уништива сам,
почуј ме што зборим
јер то је истина,
нек ти апел буде
отворен и јасан,
не дирај Косово,
то нам је Светиња.

Ја немоћна мала
а ти вођа строја
шта Светиње значе
одувијек сам знала
не дирај Косово,
то је земља моја.

ПРЕДВЕЧЕРЈЕ НА МАЈНИ

шрећа наїрага – њјес.ме
Андрићарагу- Вишеїраг-2020

На обали Мајне усамљена стојим
гледам како Сунце залази полако,
у равници мојој да л' је исто тако
кренула бих даље, самоће се бојим.

Вечерња се румен сутону предаје
на густе врбаке тихо роса пада,
Семберијо моја, шта л' ми радиш сада?
Носталгија гуши, мами уздисаје.

Мало даље лежи један лабуд бијели
пуста тужне крике ко човјек кад јечи.
Да ли он к'о и ја носталгију лијечи
ил' се у самоћи с болном душом дијели.

Ко зна кад и како ту је дојездио
с вјетровима туђим, ил' неком олујом,
са сумраком првим, или зоре рујом
па се без свог јата насмрт разболио.

Ја кориту прићох и воде захвати
па дрхтавом руком приносим му кљуну,
а хук једне сове зачу се у жбуну
к'о да рече неће живот да се врати.

Свуда мркла тама, само лабуд бијели
још на топлом пјеску, мртав – непомичан.
Помислих и живот човјека је сличан
када му се душа у небеса сели.

Кренуше ми сузе, а језа кроз вене
ко самоћа ништа не може да боли,
погледах у небо, Богу се помоли'
да судба оваква не задеси мене.

ВОЈВОДА ПРИЈЕЗДА

најрага Стијалаћ 2022.

Мехмед Пријезди ситну књигу пише.
„Три ми дара, војводо достави.
Кад доставиш нека чауш јави,
ил’ Сталаћа неће бити више.

Ждралина ми доведи чадору
што зна сваки бедем прескочити,
а Јелица мора моја бити.
Доста по твом шетала се двору.

Донеси ми сабљу Навајлију
што ’но с’јече дрвље и камење.
Драго ми је од Влаха знамење“.
Те радости Турци и не крију.

„Себи храни ја Ждралина свога.
Навајлију себи исковао,
а Јелици не бих ником дао.
Па ти не дам добра ниједнога“.

Тако Пријезда Мехмеду одвраћа.
„Љубо моја вјерна ми остани
нек заједно однесу нас вали
испод куле код града Сталаћа“.

Само Мјесец и на небу звијезде
видјели су љубав што се гаси.
А Мораве још хладни таласи
знају тајну Јелице и Пријезде.

У ВИНУ ЈЕ ИСТИНА

шрећа напрага – Крушевац, 2023

У мени срце Ленкино бије
и ноге газе њезиним газом,
срце ми пати ко њено за Лазом
да будем твоја, ил' да ме није.

Уз рујно вино срећни смо били
ко киша пљуштали пољупци врели,
не дам да друга са мном те дијели
чуваћу љубав коју смо крили.

Богу се молим, иконе љубим.
Ко осуђеник дрхтим и стојим.
Да туђи будеш – тога се бојим,
дуси ми шапћу да те већ губим.

За тобом срце препуче моје
што никад није лагати знало,
све што је имало теби је дало
у њему тајне све наше стоје.

Себи се заклевх, кунем се Богу
са другим нећу пред олтар стати,
нек плаче отац, нек плаче мати
када ме хладном предају гробу.

Кад црквена буду звонила звона
теби на радост, мени за опијело,
кад вином моје прелију т'јело
плакаће небо и цијела васиона.

Ленкино срце у мени бије.
У вину вјечно остаће истина,
нека ме нема, нека ме није.
Кад нећу нашег гајити сина.

ДА ЛИ

Трећа награда - Соколово перо – Соко Бања 2023

Питам људе са Земље планете
нетакнуте природе, да л' има,
да л' миришу траве по пољима
као некад кад сам била д'јете?

Да л' је вода у ријекама бистра,
да л' се виде рибе кад се мријесте,
здраве бебе рађају л' невјесте,
да л' је дуга као некад иста?

Да ли звијезде на небу блистају,
да ли Мјесец обасјава путе,
да л' миришу и сад дуње жуте?
Као некад у мом родном крају.

После кише ничу ли печурке,
да л' у житу фркћу препелице,
да л' се гнијезде под стрехом грлице,
да л' пјевају на грани гугутке?

О Божићу падају л' сњегови,
шкрипе л' санке нашим друмовима,
да л' прапорци звече на коњима,
б'јеле ли се доље и бријегови?

Питам људе, ал' нико не чује.
Гдје су вити борови и јеле,
јабланови да скупљају пчеле.
Што природа мора да се трује?

РАСУТО СТАДО

*Похвала - Октобарски сусрећи дијаспоре
- Франкфурт на Мајни 1998*

Скупи ми се моје стадо красно
на све четир стране разасуто.
Пастир Лазар поручује гласно;
„ Курјаци су огладнили љуто“

Фрулу моју вуци надјачали,
огладнили, траже јагањаца,
а црвени Божури процвали,
крв просута нашијех отаца.

Опет звијери стаду мучки пријете,
подигла се бура оцеана,
а крвави гаврани нам лете
виш' Божура процвалих из рана.

Са ждралима Богдан нас заклиње
Крсном свијећом Светог Видовдана,
скупљај те се стадо на чаире
гдје Божури никнуше из рана.

Косанчић се наљутио лијепи,
а Топлица са Милошом зове;
„ Стадо красно, вама покољ пријети!
Скупљајте се сада у редове!“

Светом земљом звијерска сила влада,
Светиње нам хоће посвојити,
стадо мило, сакупљај се сада,
трен је дош' о бити ил' не бити.

Опет вришти Дамјанов Зеленко,
опет мајка препознаје сина,
опет гине Милош и Миленко,
опет црна стигла нас судбина.

Опет земља метохијска пишти,
опет небом крвав гавран лети,
опет вуци нападају исти –
стадо моје сад ти покољ пријети.

Зове Милош, зову Југовићи,
сакупљај се, наше стадо красно,
моли Лазар, моле Немањићи,
можда сјутра већ ће бити касно.

ШТО ТЕ НЕМА

Похвала - КУД- Младосић- Ниви 2013

Не чујем ти дуго кораке у мраку
ни капије шкрипу, да отвараш руком.
Гдје си да ме штитиш, крху и нејаку
на огњишту нашем што градисмо с муком.

Не видим те више на старом бунару
одавно те нема - није нам се дало;
огњиште нам некад срећом одисало,
а сад само ћуте слике на дувару.

О, гдје си сада у ове ноћи црне!
У самоћи дугој што се с тугом сплела,
да се јавиш вриском који лампе трне
и који је некад разгонио с'јела.

Прикради се дођи, изненада бани.
Онако к'о некад – кршан горостасан
подвикни из гласа – строго громогласан
и на прагу куће к'о заштитник стани.

О, гдје си сада слободо и снаго!
Да заштитиш шуме, воћњаке и њиве,
гдје откосе густе некада си слаг'о
и садио трешње, јабуке и шљиве.

О, гдје си сада уснули Славују!
Прерано ми заспа, не чујем ти поја.
Огласи се пјесмом да те опет чују
они што разносе капље нашег зноја.

О, гдје си сада, моја звијездо сјајна!
Што живота мога водиља си била,
док је мирним током протицала Мајна,
путања се твоја крадом угасила.

Бар у снове дођи и реци ми како.
Лавовски се борим с гладним курјацима,
пружи руку спаса, јер није ми лако
да очувам гнијездо нашим унуцима.

НЕОБРАНА ВИШЊА

Вишнев цвет- Бујарска 2013

У авлији нашој гдје је орах био
прољећа једног, сочну и крупну,
мој вриједни отац вишњу калемιο
поред ње постави, астал и клупу.

Радов'о се тата своме рукосаду
кад вишња процвјета и плодове пружи,
окупљао госте у њеном хладу
да за пуном софром са њима се дружи.

И ми смо се дјеца вишњи радовали
кад латице вјетар почне да разноси,
к'о пахуље сњезне радосно скупљали
заносни, трчећи бацали по коси.

Сасвим друга слика кад почне да зори.
Тада тата пред нас к'о судија стане.
„Плодове берите, не ломите гране“.
Ми слушамо, ћутке док нам тихо збори.

„Ја сам за вас дјецо, очинском промишљу
засадио стабло што плодове даје,
кад не буде мене да рађа и траје
у близини куће калемιο вишњу.

Не тражите туђе, имаћете своје
није туђе воће увијек и најслађе,
на дохвату руке нека вам се нађе
са њом ће вам остат' дио душе моје“.

Годинама вишња расла и рађала
окупљала госте, чекала годове,
гледала у Сунце, његове сводове
спроводе и сватове, села испраћала.

Ал' једног априла испод својих грана
окупи родбину и цијело село,
под њом оцу моме држаше опијело.
Те године оста, вишња необрана.

БИСТРООКА

Похвала – Вихор - Дервенџа - 2013

Бистроока стално ми те муте
с Проклетија копају зјенице,
а моћници о истини ћуте
мутна течеш Призреном, Бистрице.

А ја бих те жељела сребрну
да протичеш ко некада прије,
да издржиш у тешком времену
да царица будеш Метохије.

Да повратиш орла Двоглавога
и растјераш туђе грабљивице,
напојиш га са извора свога
да слободна жубориш, Бистрице.

Око тебе све је преплашено
рибе, птице и људи и дјеца
чуваш тајне, Божурпоља вено
срце боли, а душа ти јеца.

Кад су врелог августовског дана
из засједе, из чистога мира,
малог Панту и лијепог Ивана
покосили усред твога вира.

Добра дјеца у селу су били
за бријање још им не би лице,
у твом виру живот оставили
па ми мутна протичеш, Бистрице.

Бога молим да врати слободу
на обале дуж цијелога тока,
мом недужном напаћеном роду
да поново течеш бистроока.

МАЈКА ХРАБРОСТ

*Јелени Трикић
Похвала - Месошаммија – Београд – 2014*

Ни змајеви, ни витези,
нити виле у прољећа
такву храброст не имаше.
О, Јелена, сузе наше!

Твоја храброст бјеше већа.

Ти не жали са тридесет љета
на жртвеник смрти лећи.
О, жртвено младо јање!
Са осмјехом на уснама
ко кад крену на вјенчање.

Порив мајке бјеше већи.

Задња ти је жеља била
да ти лоза разгранана се.
Да плач чеда свога чујеш
и рукама малаксалим
на прсима помилујеш.

Ни мислила ниси на се.

Ти си знала да одлазиш,
али зборит ниси хтјела.
Лијек тражила тешком болу
кад загриши свог Николу.

О, Јелена, сузо врела!

Јаука ти нисмо чули
кад се вину у висине.
О, Јелена, лептирице!
К'о кад пође на спавање
мирно склопи трепавице.

Тихо шапну: “ Расти сине!...”

МАЈЦИ САВКИ

*Похвала - Друштво српско рускої
пријатељства- Крушевац, 2015*

Мајко моја, никад неумрла
отишла си а ја не вјерујем,
још те видим кад устајеш прва
авлијом ти још кораке чујем.

Мирис твојих руку – јединствени
анђeosки поглед у очима,
јецаји се преплићу у мени
кол'ко фалиш, моја Мајко мила.

Анђелима оде у свануће
Сунце исто к'о прије не грије
алејама испред наше куће

више ништа није као прије.
Куда сада к'о птица без крила
Амајлијо, Мајко моја мила....

РАСТКОВА ЖЕЉА

Похвала - Деспоћова заклетва - Смедерево 2019.

Изронула из плавога мора
у небеса сијају јој лавре,
кроз вијекове чува Православље
Богом дата свијетла Света Гора.

Својим сјајем Растка примамила.
Оставио и жезло и Круну,
анђели га превезли у чуну
у наручје своје га примила.

„Ко то лупа“? Зборе калуђери.
„Тек је поноћ - још неће свануће.
Ко тумара ноћас кроз беспуће,
ко походи манастирске двери?

„Ја сам Растко - Немање и Ане
Божји слуга небеске Србије.
Нећу Круну с вама ми милије
испосничке да проводим дане“.

„Добро дош'о, брате нам у Христу!
Од сада си у Господу Сава!
Своме роду буди мудра глава,
дијелићемо скупа судбу исту“.

Са Оцем се Сава договори.
Задужбину да роду оставе
да их браћа кроз вијекове славе.
Да подигну манастир у Гори.

Тројеручицу – Богоносним луком
тој Светињи донесе на дар.
Да заштити, чува Хиландар
за род моли својом Трећом руком.

ОЧЕВА ФРУЛА

*Саборска повеља - Сабор фрулаша
– Прислоница 2019.*

Драги Оче - никад неумрли!
Кол'ко сам се теби радовала,
тол'ко твојој радовах се фрули,
чији су ме призивали звуци.
Кад увече с њиве кући дођеш,
док не заспим на десној ти руци.

Сво се село фрули радовало,
на прела те и игранке звали,
кад сватови пред кућу долазе
и регруте кад су испраћали.

После брига и напорног рада,
фрула ти је другарица била,
кад јој звуци селом се разлијежу,
све невоље из куће носила.

Данас нема љепоте к'о прије.
Нема више у селу фрулаша,
ни сватова да фрула дочека,
фијакера, кићених чилаша.

Твоју фрулу и сад чувам, Оче
крај иконе на источном зиду,
к'о Дечани Царичине свијеће,
к'о Грачаница слијепу Симониду.

ПРТЉАГ

*за све мајке које су дочекале овакву судбину
Пјесме Андрићграду – Специјална
похвала - Вишеград 2019*

Остављам вам све што имам:
и хаљине и капуте,
плодне њиве, кућни праг,
славски астал, дуге клупе,
на орману дуње жуте.

Пустите ме да понесем
Бјелокости ове скупе –
нека буду мој пртљаг.

Уклоните барикаде
и границе постављене:
за пртљаг ме не питајте,
ту је само дио мене.

Споменик вам тражит' нећу,
ни босиљак, нити цвијеће,
с обичним се крстом мирим.

Пустите ме кад вас молим
да под небом земље српске
са мртвим се сином смирим...

ЛИЛАРИ

Диплома – најбоља пјесма о селу – Грабовом, 2019

Већ клонуло Сунце, крај још једног дана
у дворишту сваком лиле припремљене,
к'о године сваке, уочи Петровдана
колона лилара селом ће да крене.

У Модрану моме традиција стара
кад се Сунце смири у вечерње сате,
дјеца цијелог села да се скупе, сјате
и колона крене од Гајског бунара.

Испред сваке куће, свакога сокака
раздрагана дјеца, веселога лица,
с упаљеном лилом, ко свици из мрака

на прагу их чека с даром домаћица.
Тако иду селом док се зора јави
а сутра је Слава, Петровдан се слави.

У ИМЕ ПРАВДЕ, ГОСПОДЕ

Похвала - Реч у времену – Београд 2019
Похвала - Раковица – духовна поезија 2022

У име Православља и православне вјере,
у име жртвене Оливере,
у име нафоре и икона,
у име Дечана и дечанских звона,
у име Симониде и Грачанице,
у име Бадњака и Чеснице.

Господе, поведи нас кроз беспуће!

У име Вида и Видовдана,
у име Божура и косовских рана,
у име Мојковца и Газиместана,
у име круне Силнога Душана,
у име честитог Лазара Цара,
у име јунака са Кошара.

Господе, чујеш ли наш глас!

У име Чегра и Синђелића,
у име Топлице и Обилића,
у име пресвијетле Царице,
у име Пријезде и Јелице,
у име Јасеновца, Козаре и Цера,
у име недужног Оливера.

Господе, спаси нас!

У име бањалучких беба без зрака,
у име Вукова са Вучијака,
у име призренских винограда и грожђа,
у име Вожда Кара -Ђорђа,
у име Тропрсте Бистрице,
у име мале Ракић Милице.

Госоде, чекамо свануће!

Господе, поведи нас кроз беспуће!
Господе, чујеш ли наш глас!
Господе, спаси нас!
Господе, чекамо свануће!

ЗАВЈЕТ ФРУЛИ

*Саборска повеља – Сабор фрулаша
- Прислонница 2021*

Фруло јасна, моја узданице,
другарице вриједних чобанина
огласи се - реци да нас има
од твог еха нек занијеме птице!

Призови ми браћу својим звуком.
Окупи их у коло Моравац.
Ка Врачару покажи им правац
Свети Сава да их води руком.

Остављам ти у аманет, селе,
разонода моме роду буди,
твоја пјесма да нас зором буди.
Не дај браћа да нам се раздијеле.

Фруло наша и наших отаца.
Весели нас кад Славу славимо,
на огњишту Бадњаке ложимо.
Кад невјеста на кров сито баца.

Долинама проспи своје звуке
од Авале па до Шар планине,
Велебита па до Јахорине,
од Ловћена па до Бања Луке.

Свирка твоја нек ми браћу води.
Да се воле, поштују и пазе
Светосавља да чувају стазе.
Нема брата док мајка не роди.

Међу њима пронађи Душана
да заштити српство свеколико.
Фруло моја, мога рода дико!
Да Србија цвијета међ' шљивама.

Фруло моја, српска љепотице.
Запјевај ми – Ој Мораво, ој...
да не страда више народ мој.
Међу браћом избриши границе.

КРВАВИ ФЕБРУАР

Похвала – Бојник – Крвави фебруа - 2022

Фебруар је , зима не јењава
Србију су прекрили сњегови,
Бојник село, у тишини спава
забијелиле њиве и бријегови.

С неба мјесец обасјао жути
у склоништу и керови ћуте,
завијени сокаци и пути
не чују се, као да се љуте.

Само сова кроз борове гране
хукне некад - хладноћи пркоси,
чека јутро када ће да сване
к'о да неку несрећу доноси.

Село спава, међаву не чује.
Ал' не спава фашистички војник.
Строгим гласом војсци наређује
”Данас мора да нестане Бојник”!

Бугарски целати у ситне сате
старо и младо и све што дише,
пушком, бајонетом убиали, брате.
Два села цијела да нема више.

Крвави фебруар освану тако.
Румене крви потече ријека.
Сваки је камен к'о дјете плако
највећи злочин двадесетог вијека.

БОБМАРДОВАЛИ СТЕ НАМ НАШЕ ГОСТОПРИМСТВО

Похвала - Духовна поезија – Раковица 2022

Похвала - Запис – Горњи Милановац 2023

Ми вас са хлебом и сољу дочекивали,
ви нас на Васкрс убијали.
Ми вама широм врата отварали,
ви нас у казамате затварали.

И сада бисте да будемо исто -
погазили сте нам наше гостопримство.

Ми вас за нашу софру призивали,
ви нама наше Светиње харали.
Ми вас са пуном торбом пратили,
ви нама пакленим бомбама вратили.

Узалуд мислите да смо исто -
погазили сте нам наше гостопримство.

Ми вас на прочеље сједали,
ви нашу дјецу на ноши убијали.
Ми вама вино из златног кондира точили
ви нашим бебама кисеоник забранили.

Стидите се, нисмо исто -
погазили сте нам наше гостопримство.

Ви нама наше небо запалили
а ми се за спас Богу молили.
„Срби на кољена!“ У хиру сте клицали,
а ми пјевали и усправни остали.

И ко то каже да смо исто -
погазили сте нам наше гостопримство.

Ми гледали кад смо мостове губили,
ал' скуте нисмо ником љубили.
Стигле вас наше сузе куд год крочили,
са душом се не растали док вам Срби не
опростили.
Ми никада нећемо бити исто -
бомбардовали сте нам наше гостопримство.

СРПСКА ХЕРОИНА

*Милунки Савић
Зајрљај вечности – 50 год. од смрти
Милунке Савић -2023*

Ти ниси била жена обична
да предеш, плетеш и кошуље шијеш,
била си витез, витештву вична
па вјечно над својом Отацбином бдијеш.

Ти ниси била к'о жене друге
Милунка, Милуне, сесро и брате,
стопама твојим стазе се злате
и сјећања живе кроз године дуге.

Ти не би жена која пређу мота
ни она што сатима пред огледалом стоји,
била си херој који се не боји
ком' слобода бјеше преча од живота.

Ти не носи дуге сукње с наборима
к'о отмена дама кад улицом прође,
ти носи одијело , ратног војсковође
плетенице густе под капом си крила.

Кад Француски мајор тужним гласом рече:
„Преболи ране, оздрави, сине“!
Тад угледа блиједо лице хероине
очинска му суза из ока потече.

Тада ти се слава у небеса вину
под пријетњама данас српски род је клоно.
Нико више не зна бранит' Отацбину
покажи нам путе, Милунка, иконо.....

ДА СУ МАКАР ОСТАВИЛИ ТРОЈЕ

Похвала - крвави фебруар – Бојник 2023

Трећи дан је половине друге
фебруара што ће крвав бити,
Бугари ће - фашистичке слуге
два питама села запалити.

Да су макар оставили троје
да их има неко да сахрани
да их црни не разносе врани,
нит' се стиде, нит' се Бога боје.

Село Бојник и Драговац с њиме
и у њима све што дисало је,
побиле су – фашистичке псине
и у трену живот нестао је.

Да су макар оставили троје
да им задње одрже опијело,
рујним вином кад прелију тијело
кад им душе са рајом се споје.

И ништа им свето није било.
Изнемогли што дрхте у страху,
мала дјеца, ни мајчино крило,
нерођене бебе у стомаку.

Да су макар оставили троје
да их неко ожалити има.
Плакала је и Радан планина
како сужњи пред целатом стоје.

Тај фебруар крвав што освану
забраву не дај, Роде мили,
два су села у истоме дану
запаљена што су српска били.

Да су макар оставили троје
да истину причају народу,
како Срби гину за слободу
у смрт иду, али се не боје.

ЗАВЈЕТ У ВИНОГРАДУ

*Похвала - Трифундан – Вуково
перио – Лозница 2024*

Ја сам стадо враћала,
а ти зрело грожђе брао,
с пуном корпом тамјанике
пред мене си истрчао
и рече ми: “ Стани мала “!

„Већ данима ја те гледам
најљепша си чобаница
и знај да те ником не дам,
бићеш моја вјереница“ .

Ја збуњена не вјерујем
облила ми румен лице,
ко да удар грома чујем
спустих к земљи трепавице.

„Не шали се, момче младо,
ја још нисам за удају.
Побјеже ми – ено стадо
има цура у твом крају“ .

„Пусти цуре, пусти стадо,
ја у срцу тебе носим,
бићеш моја, лијепа Радо
хоћу тебе да запросим“ .

„Винограде да копамо,
да пунимо бачве вином,
кроз чокоте да шетамо
са ћеркицом и са сином“.

И тако је вриједни Миле
запросио лијепу Раду,
жеље им се испуниле
у зреломе винограду.

ЂИРИЛИЦА ЉЕПОТИЦА СВИЈЕТА

Повеља - Панонски галаб – Суботица 2025

Ђирилице, љепотице, какво лијепо имаш лице
љепше него све невјесте, твојим писмом пишем пјесме.
О Косову и Лазару, о Милошу и Душану
о ранама Орловића, о храбрости Југовића.

О царици, о Милици, удовици и сестрици,
о големој њеној туги, на Косову све изгуби.
И о бици на Марици и о Пријезди и Јелици,
Јефимији, Симониди, ко не виђе, нека види.

О Беле кули и Стевану, ко још не зна нека знају,
да ће Скадар да се врати и опет се српским звати,
да граница није Дрина, већ Србима постојбина,
да хајдука и сад има - Новакова Романија.

О Тепићу и Крајини, кнезу Иви, Семберији
краљу Петру, Кара - Ђорђу – див јунаку српском
Вожду.
И витезу неба плава, нека му је вјечна слава,
неумрлом српском 'тићу, о Миленку Павловићу.

Да те нема на далеко - УНЕСКО – је свијету рек'о
и праведан у том био, законом те заштитио.
Сад не могу и да хоће, уништит' те туђе злоће.
Не може ти ништа нико, Ђирилице српска дико....

СОНЕТНИ ВИЈЕНАЦ

*Дародавница – моје село у причама и песмама
- грушићво – СВЕТИОНИК - Крагујевац, 2019*

РОДНОМ МОДРАНУ

1.

Срећно блиста испод Мајевице
родни Модран, моје село мило
сву љепоту свијета покупило
док му Сунце обасјава лице.

Људи вриједни к'о пчелице раде.
Сви заједно исту бригу брину.
Бога моле да чува љетину,
сваку њиву журе да обраде.

Чим се почну топити сњегови
и природа стане да се буди,
воће почну калемити људи

озелене њиве и бр'јегови.
Сложна браћа умору пркосе
ехо пјесме надјачао косе.

2.

Ехо пјесме надјачао косе.
Када косци почну косит' траве
раном зором кошевину славе.
Лијепе цуре воду им доносе.

А у подне кад затитра јара
сви у хладу испод оскоруше,
хладном водом разгаљују душе
косаца се дружина одмара.

Мирис пите и погаче вруће
помјеша се са кошеном травом.
Стиже ручак у тренутку правом

домаћице доносе од куће.
И ракију са погачом носе
ливаде се слажу у откосе.

3.

Ливаде се слажу у откосе.
Сви пресрећни озарена лица,
из флаше се смијешу шљивовица.
Један другом радосно приносе.

Милина им тад облије груди.
Онда почну откивати косе
да до мрака ливаде покосе
у њима се нова снага буди.

Прекрсте се, па поново крену.
А уз пјесму која не престаје:
„Наша лијепа Јела се удаје

ко ће купит' траву покошену“?
И суза се скотрља низ лице.
Одштало Сунце низ литице.

4.

Одшетало Сунце низ литице.
Јабланови своје сјене дуже
и сјутра ће опет да се друже.
Пчеле нектар носе у кошнице.

Живина је мотке заузела.
У торове скупљају се стада,
покошена остаде ливада.
То је слика мога родног села.

Јата птица око гнијезда круже.
Први сумрак силази низ доље,
косци срећни - покошено поље.

Поново ће сјутра да се друже.
Дјевојке ће доносити воду,
моба села дика је народу.

5.

Моба села дика је народу.
И још многи обичаји лијепи
чувају их да им душе кријепи.
Традицију да оставе роду.

Домаћице спремају авлије
крече куће, саде перунике.
Слога им је прешла у навике.
Од Модрана љепшег села није.

Шуми ријека кроз цвијетне шљивике
кроз пропланке и росне ливаде,
то природа само зна да даде.

Боже мили, нигдје љепше слике.
Ту пролазник погледа не скида
очувани обичај без стида.

6.

Очувани обичај без стида
кад славимо и кад свадбујемо
на крштењу када кумујемо
и када се нова кућа зида.

На мобу се не позива нико
међусобно људи се помажу,
поштују се и к'о браћа слажу.
Такав живот мој је Модран свик'о.

Скупа дијеле и радост и муку.
Братска слога овдје веже људе,
први пијетли из снова их буде

један другом увијек пружа руку.
Годинама слога се не кида.
Јаворове гусле насред зида.

7.

Јаворове гусле насред зида
красе кућу сваког домаћина,
преноси се са оца на сина,
драже су им од очињег вида.

Колач, жито, икона и свијећа
чувају се к'о очи у глави,
свака кућа своју Славу слави
да благослов прати их и срећа.

О Божићу да се сви мирбоже.
Домаћица да Чесницу пази.
Свакој кући Полазник долази.

Домаћини да Бадњаке ложе.
Оцак пуши ка небеском своду.
Елегије Филип пјев'о роду.

8.

Елегије Филип пјев'о роду.
О Ивану што откупи главе,
па га браћа кроз вјекове славе,
како им је купио слободу.

Гусле су му проламале звуке.
Како Душан Србију уздиг'о,
како с војском на три мора стиг'о.
Зашто Станко оде у хајдуке.

Опјевао Старину Новака,
Југ Богдана , девет Југовића,
Косанчића, храброг Обилића

и неправду Уроша нејака.
Застајали пролазници с пута.
Мјесец бећар кад небом заплута.

9.

Мјесец бећар кад небом заплута
баца срму на кровове кућа,
село спава мирно до сванућа.
Све се тада уклони са пута.

Сија ноћу као дукат жут
и бисерну обасјава росу
по ружама у цвијетном заносу
мирних снова ушушка ти skut.

Тишина је ништа се не чује
само ријека шуми полагаано.
Модран моје село опјевано

свуд доброта у њему царује.
Зрикавци се чују са утрина
обасјају звијезде са висина.

10.

Обасјају звијезде са висина
куће, њиве, стазе и пропланке
куд смо некад ишли на игранке.
Како те је гледати милина.

Кад ти вјетар латице разноси
са процвалих шљива и јабука,
дјечијих се сјетим несташлука
куд смо некад ми трчали боси.

Кад се жмурке играсмо до мрака
и тргали јорговану гране
бјежанија на четири стране

када почне да нас тражи бака.
Што су била та времена фина.
Друштво старо, весела дружина.

11.

Друштво старо, весела дружина
никада се раздвајала није
и све тајне знала је да крије
сокацима кроз село кружила.

Ми смо прве јагоде румене
испод лишћа крај потока брали
још за росе на травке низали
у ђердане лијепе и црвене.

То сам увијек мами доносила
да би мало од посла застала,
кад би ниске од мене примала

око би јој суза оросила.
Дјед комшије свраћао са пута.
Ракија се тада пила љута.

12.

Ракија се тада пила љута.
Прва, друга а најслађа трећа,
па им душе обавије срећа
и у дуге приче се залута.

Један каже да ће женит' сина,
други кћерку за удају спрема,
трећи каже: „Зашто кише нема“?
а четврти понијела љетина.

Сваки своју причу започиње
престају се и чаше бројати.
Још понеко у друштво им сврати.

Тад се нико ни зашта не брине.
Зора свиће и лампе се гасе.
А кад пијетли нови дан огласе.

13.

А кад пијетли нови дан огласе
све навике увијек исто важе.
Мама прва ватру нам одлаже
на бунару отац умива се.

Жуна некад закликће из луга.
Од Гучева па до Мајевице
надлијећу те чиле препелице.
После кише загрли те дуга.

С новим даном и послови нови.
Комшије се наглас дозивају,
код кога ће - то од јуче знају.

Селом мирис шире јабланови.
Пропланцима шљивици те красе.
Народ вриједан на ногама – зна се.

14.

Народ вриједан на ногама – зна се.
По том моје познато је село
скупља мобе, игранке и прело.
Ушорени сокаци га красе.

Модран ријека врлудава, мала
гране врба плете у увојке,
на Ђурђевдан окупља дјевојке
поред које ја сам проходила.

Ту су моје остале светиње
мог дјетињства ту се барке њишу,
успомене драге се не бришу.

Село моје, не заборави ме.
Ту цвркућу ласте и грлице.
Срећно блиста испод Мајевице.

МАГИСТРАЛЕ

С рећно блиста испод Мајевице.
Е хо пјесме надјачао косе.
Л иваде се слажу у откосе.
О дшетало Сунце низ литице.

М оба села дика је народу.
О чувани обичај без стида.
Ј аворове гусле насред зида.
Е легије Филип пјев'о роду.

М јесећ бећар кад небом заплута
О басјају звијезде са висина,
Д руштво старо, весела дружина
Р акија се тада пила љута.
А кад пијетли нови дан огласе
Н арод вриједан на ногама- зна се.

СОНЕТНИ ВИЈЕНАЦ

Злајно перо – Књижевна радионица Кордун – 2023

КОСОВО РАНО МОЈА

1.

Куд без тебе, Божурпоље славно,
крви врела, што течеш кроз вене,
отвори ми капије, Призрене,
закључане стоје већ одавно.

Да љепоту Љевишке угледам
и да бијеле пољубим јој скуте,
да упалим свијеће утрнуте,
да јој кажем да је ником не дам.

Из корова избавим темеље,
што је некрст палио и крао,
гдје је Силни Душан столовао.

Да зидамо нове Архангеле.
Да вратимо светињу Бистрици.
Очи моје, сви моји видици.

2.

Очи моје, сви моји видици.
Ту се наше још вериге њишу
запретена жишка на огњишту.
Душанови кличу оклопници.

Продали те злоће и нељуди
мучки, крадом нису нас питали,
понизили претке и издали.
Ко још срце продаје из груди?

А ти ниси, душо на продају,
света земљо Христоликог лица,
ти си наша жила куцавуца.

То некрсти морају да знају.
Ђуте свеци свезани у жици.
Сузо моја, болне душе крици.

3.

Сузо моја, болне душе крици.
Није привид да смо преварени
ал' од Бога нисмо остављени
човјечанство сво у невјерици.

Зар се туђе може својим звати?
Један народ што никог не дира,
ктитор цркви, лаври, манастира,
са огњишта древног протјерати.

Ту је наша кућа и колијевка,
наши двори и златни кондири,
без Косова ни Србин не живи

само Божје и српско довијека,
то тапије свједоче нам правно.
Од мајке те одвојили давно.

4.

Од мајке те одвојили давно.
Похарали нису присвојили
ту су Срби одвајкада били.
О, Косово Божурпоље равно!

Голема те туга опасала,
на лицу ти нема веселости,
предака се разљутиле кости,
Симонида слијепа прогледала.

Дошло вријеме ваља војевати,
дошло вријеме бити ил' не бити,
од сјемена кукољ раздвојити.

Душаново царство да се врати.
Соколова да полети јато.
Вољом Божјом Србима си дато.

5.

Вољом Божјом Србима си дато.
Да те воле, бране и чувају,
да те никад никоме на дају,
да не будеш никада продато.

Да останеш заувјек светиња,
мит и завијет свакога Србина
у насљедство са оца на сина,
да од свјетских одбраниш се псина.

Христолико поље разапето,
одољеваш бомбама и бури
проплакали црвени Божури.

Газиместан наше мјесто свето,
остављено у аманет роду,
одабраном небеском народу.

6.

Одабраном небеском народу.
Бог је Србе себи одабрао
небеском их царству примакао.
Да шетају по царскоме своду.

За тебе се силе отимаше,
за тебе се љуте битке биле,
чували те анђели и виле
ал' те Срби никоме не даше.

У теби су наши манастири
Немањића лавре и светиње,
лоза, грозђе, богате љетине.

Царска вина, краљеви путири.
Дријевни коријен српскоме народу.
Реликвија да останеш роду.

7.

Реликвија да останеш роду.
Да Видовдан Крсну славиш славу
кад је Лазар положио главу.
Причест примаш о великом Году.

Да памтимо српске витезове
и све ране Павла Орловића,
Обилића, младог Косанчића,
Југ Богдана, његове синове.

И последњу Кнежеву поруку.
”Није важно сила колкика је
већ Косово Света земља да је”.

Истргнуту Дамјанову руку.
Мит си роду, свима је познато.
А сад цвилиш тужно и издато.

8.

А сад цвилиш тужно и издато.
Не можеш се одупријети хајци.
Отргли те из наручја мајци,
знаш да нико нема право на то.

Проклетије остале проклете,
свједоци сте злочина и зала
гдје кидише и врана и ала,
како руше богомоље свете.

Сви злочини крећу с Проклетија
и небо са на нас наљутило,
па видике све нам заклонило.

Склон'те мјесец да Сунце засија.
Зраку сунца свети Метох иште.
Не дамо те, наше судилиште.

9.

Не дамо те, наше судилиште.
Коријени се твоји разгранали,
робовали ал' те нисмо дали.
Бриго наша и наше стратиште.

Не дирајте у прошлост р'јечиту.
Све су лажи, она истина је,
записана свједочи и траје.
Не сломисте Србију вјечиту.

Она није ником робовала
с пуном софром сваког дочекала,
али своје ником није дала.

Сваком храбро на биљегу стала.
Никад нико не смије те дати.
Опет бићеш српско и остати.

10.

Опет бићеш српско и остати.
Наш си завјет и наша икона,
престоница православног трона,
док нас има не смију те дати.

У памет се, браћо, завађена,
мајчино сте млијеко обрукали
и све претке што су за вас пали.
Иста вам је судба досуђена.

Откупите гријехове од Бога.
Преци вам се нису инатили
у невољи заједно су били.

Туђег брата не зови за свога,
Косово се не смије продати.
Метохија опет мора сјати.

11.

Метохија опет мора сјати.
Тужно цвиле Високи Дечани.
Зашто Света земља се не брани,
дјецо моја, зар ћете нестати?

У гето вам чељад затворили
и палили светиње без стида,
крст ломили, не имали вида,
у штале вам цркве претворили.

Куда ћете, браћо без Косова?
Да л' још неки војсковођа има
Косово је срце у грудима.

Косово је земља Србинова.
Врати, Боже, дјецу на огњиште.
Остаћеш нам вјечно Светилиште.

12.

Остаћеш нам вјечно Светилиште.
Вид, заклетва и све наше што је,
о, Косово, дично име моје!
Боже, народ само правду иште.

Род ће српски опет да се врати
својој њиви, своме винограду
никад није изгубио наду.
Љетину ће своју сабирати.

Божур свето цвијеће заливати.
Грачанице звона ће да звоне,
засијаће олтар и иконе.

Крај Дечана окупљати свати.
Слога браћу заувјек спојити.
Јека труба побједу јавити.

13.

Јека труба побједу јавити.
Тропрста ће жуборит' Бистрица
Оливеру потећ' суза с лица.
Православље цијело веселити.

Иван, Панто, дјеца Гораждевца
сво ће село звати у сватове
да остваре давне снове своје.
Видовдан ће да прославе свеца,

Не дамо те гнијездо Србиново,
не дамо те ником, срце из груди,
живи вјечно заклетва нам буди.

Вратићемо Царство Душаново.
Опет ћемо ново гнијездо свити,
а Косово мора српско бити.

14.

А Косово мора српско бити.
Браћо моја, што сте посвађани
пупчаном сте врбцом повезани,
немој братске да кидате нити.

Туђа мајка брата родит' неће,
ни маћеха млијеком задојити.
Без Косова неће Срба бити.
Браните Метох и Божура цвијеће.

Како ћете пред Милоша стати,
а шта рећи лијепој Оливери,
што је српски народ изневјери.

Косово се мора сачувати,
да побједи круну му предамо.
Куд без тебе Божурпоље славно?

МАГИСТРАЛЕ

К уд без тебе, Божурпоље славно
О чи моје, сви моји видици
С узо моја, болне душе крици
О д мајке те одвојили давно
В ољом Божјом Србима си дато
О дабраном небеском народу

Р еликвија да останеш роду
А сад цвилиш тужно и издато
Н е дамо те наше судилиште
О пет бићеш српско и остати

М етохија опет мора сјати
О стаћеш нам вјечно Светилиште
Ј ека трубе побједу јавити
А Косово мора српско бити.

СОНЕТНИ ВИЈЕНАЦ

СЕМБЕРИЈА РОДНА

1.

Сунце је моје тамо на твом небу
овдје га нема срце да угрије,
сјетан поглед лута у мом недогледу
о, како је тешко гдје својега није.

Гдје капије свуда закључане видим
никог мени драгог руку да ми пружи.
Па и сама себе тада се застидим,
јер не жели нико са мном да се дружи.

Гледам небо туђе, нигдје звијезде сјајне
заклецају ноге, задрхти ми душа
у мислима тражим слике завичајне

одбачена, јадна као оскоруша.
Па ми груну сузе, преплаве ми лице
ево теби пишем, прелијена равнице.

2.

Ево теби пишем, прелијепа равнице
јер љепоти твојој постадох робиња,
питома и плодна испод Мајевице
простире се моја, равна Семберија.

Поносна, гиздава, рашчешљаних кика
крај Дрине и Саве као драгуљ сија,
носим је у срцу, понос ми и дика.
најљепша на свијету, моја Отаџбина.

У порама мојим тече ми кроз вене
од очињег вида дража и милија,
било куд да кренем свуд је дио мене.

Љепотица свијета, моја Семберија.
Залогаци грки у туђему хљебу
море ме прате, дамари ми зебу.

3.

Море ме прате, дамари ми зебу
бесане ми ноћи, дани носталгични
трагајућ' за срећом, упознајем биједу
па ми овај живот на живот не личи.

Улицама страним кроз гунгуле неке
свакодневно ходим, сасвим непримјетно
нигдје драгог лица да ми се осмјехне
све што видим туђе, све моје далеко.

О, кад би ме само сажалио неко
ко да би ми Бог зна колко помогао.
О, премили моји - како сте далеко!

Па проклињем живот, на судбу ми жао.
Само ти си са мном, самоћо гријешнице,
боре ми на чело слијећу као птице.

4.

Боре ми на чело слијећу као птице
коме људски поглед овдје да упутим
свуда сикће мржња, сикће немилице
неправда ме боли, па патим и ћутим.

О, када бих могла да сретнем човјека
да у њему ишта људског остало је
болна би ми душа тад пронашла лијека,
а рањено срце раскравило моје.

Ко немоћан сужањ међу оковима
што крај свој чека сањајућ' слободу.
Усамљена, јадна међу туђинима.

слушам туђе лажи о моме народу.
Неправедне хоћу приближит' истини,
ето тако моји дани у туђини.

5.

Ето тако моји дани у туђини
чамотни и тужни, ко године дуги
о, како бих пошла родној Семберији
да започнем неки, љепши живот други.

Тамо гдје трипут у образ ме љубе
за јуначко питајућ' ме здравље
гдје се бриге и невоље губе
гдје одише моје Православље.

Да ли десна ил' лијева обала -
не знам гдје је душа ми срећнија
која више радости ми дала,

Семберија ил' мајка Србија.
Свима причам, мада све то знају
разарају здравље, снагу узимају.

6.

Разарају здравље, снагу узимају
а ја давно оуглала на то ,
Семберијо, о мој родни крају
ја им кажем да не рђа злато.

Свака моја помисао на те –
мене чили, моја крила снажи
па им не дам да ми тебе блате
о мом роду смишљајући лажи.

Са анђелом Бијелим у наручју
добро чиним и добру се надам
молим Бога да сачувам душу

од злотвора овдје да не страдам.
Изражаћу, морам - тако ми се чини
и сањајућ' твоје аласе на Дрини.

7.

И сањајућ твоје аласе на Дрини
на трен снове претворим у јаву
завичајне слике, драге у цијелини
гледам тебе чедну, љепотицу праву.

И ратаре вриједне на њивама стали
у предаху кратком да сперу горчину
поздрављају браћу на другој обали
Свевишњег моле да чува љетину.

Видим Модран ко драгуљ се сија
родна поља гдје се класје њише.
Најљепша је моја Семберија

од живота ја је волим више.
Из груди се крадом чежње отимају
ја повратак слутим моме родном крају.

8.

Ја повратак слутим моме родном крају.
Пролазници овдје на мој род не личе
убоди очију мира ми не дају
овдје људи више на звијериње сличе.

Годинама лутам ко сироче
за топлину нисам никад знала,
болно срце да препукне хоће,
али теби вјерна сам остала.

Туђа земља нема гостопримство
како лажно да одглумим срећу
сваког дана узвраћају исто.

Што сам странац главу ми окрећу.
Туђа мајка миловати не зна –
а кад једног дана буде моја звијезда.

9.

А кад једног дана буде моја звијезда
почела да блиједи, мијењала путање
новим путем кренула из гнијезда
моја судба кога ће да гане.

Жарка жеља тада би ми била
да застанем на обали Дрине
да је питам је л' браћу спојила
отргнуту од мајке Србије.

Можда тада рекла би ми Дрина
да ли пати и тугује мати
што је своју дјецу напустила.

Хоће ли се због тога кајати.
Да истина буде ми позната
растала се с другим к'о птица од јата.

10.

Растала се с другим к'о птица од јата
бистра суза последња у оку
изњедри је земља непозната
што остави рану предубоку.

И на другу ја бих прешла страну
старој мајци да пољубим скуте
нека свађе међу браћом стану
да јој кажем да се дјеца луте.

Замолим је да припази на се
ако буде остало времена.
Родитељу увијек, опрашта се.

Што пасторчад постали смо њена.
Моја душа опростиће њежна
остави јој мјеста усред свога гнијезда.

11.

Остави јој мјеста усред свога гнијезда.
Душа моја, голубица бијела
за свој одмор већ одавно не зна,
у твој крилу предаха би хтјела.

Семберијо, моја распјевана
увијек пјеваш, увијек се веселиш
многима си земља обећана
радост, тугу са сваким подијелиш.

Свакоме си своју руку дала
своју софру сваком понудила
прогнанике многе огријала,

уморнима кревет распредила.
Доброчибство веће од ината,
дочекај је скромно, отвори јој врата.

12.

Дочекај је скромно, отвори јој врата
изнемоглу са далеког пута
да не буде теби непозната
једна жена што по свијету лута.

Семберијо, јабуко од злата
у дугине преливаш се боје
доброчинством свима си позната,
поносна сам што сам чедо твоје.

Семберијо, богата равнице
берићетом препуна ти поља
ко Даница сија твоје лице

Семберијо, Света земљо моја.
Нек неслогу вали Дрине носе
нарицати немој, не расплићи косе.

13.

Нарицати немој, не расплићи косе
не може се избјећи судбина,
неправдама које ти наносе,
нити крива исправити Дрина.

Буди увијек ведро и весела
немој суза да ти кваси лице,
Семберијо, пахуљице бијела
шепури се попут паунице,

Најљепши су твоји обичаји
ко светињу чувам ти адете
доброте си пуна и љубави.

Ми пјевамо и када нам пријете.
Нек ти љубав надвлада пркосе
анђели док небу душу ми узносе.

14.

Анђели док небу душу ми узносе
нек се звона заједно огласе,
нек се жеље с инатом не косе,
нека Дрина умири таласе.

И са десне и лијеве обале
нек Србија уклони границе,
мој одлазак , нека свима јаве
кад смрт бане на блиједо ми лице.

Неслога вас све у биједу води
и живот вам пролази у ништа,
нема брата док мајка не роди

сачувајте вјеру и огњишта.
Нисте браћа само на погребу.
Сунце је моје тамо на твом небу.

МАГИСТРАЛЕ

С унце је моје тамо на твом небу
Е во теби пишем, прелијепа равнице
М оре ме прате, дамари ми зебу
Б оре ми на чело слијећу као птице
Е то тако моји дани у туђини
Р азарају снагу, здравље узимају
И сањајућ' твоје аласе на Дрини
Ј а повратак слутим моме родном крају
А кад једног дана буде моја звијезда

Р астала се с другим ко птица од јата
О стави јој мјеста усред свога гнијезда
Д очекај је скромно, отвори јој врата
Н арицати немој, не расплићи косе
А нђели док небу душу ми узносе

ПЕСМА ЗОРКЕ ЧОРДАШЕВИЋ „МОЈА СЕМБЕРИЈА У ПЈЕСМАМА“

Књига песама „МОЈА СЕМБЕРИЈА У ПЈЕСМАМА“ ауторке Зорке Аврамовић Чордашевић, једна је од највреднијих нових српских дела, намењена свим узрастима новије генерације. Своја казивања српске историје, ратних и послератних збивања, живота на селу и дечијих радости Зорка најверније исказује кроз песме, које се римују и тиме остављају незабораван утисак на читаоца.

Многобројне песме Зорке Чордашевић награђене су на бројним светским књижевним приказима, на који начин су је сврстале на врх песничке лествице српске и светске баштине.

Аутор овог приказа Зорку Чордашевић уврстио је у Светске великане који су обележили људску цивилизацију, публиковано у Књижевној радионици Кордун, које место Зорка истински заслужје лепотом својих песама. Како Зорка дужи низ година живи и ради у Франкфурту на Мајни – Немачка поред Србије и Реп. Српске, ствара и у Немачкој. А пошто објављује и у Јапану, отуда свакако њена остварења су такође и дела српске дијаспоре. Зоркине песме заступљене су у бројним нашим и светским часописима, зборницима и антологијама. Многе су песме преведене на немачки, енглески, руски, јапански, македонски, пољски словеначки, румунски, бугарски.

Отуда је Зорка недвосмислено постала светски аутор који обележава светску цивилизацију. Њене песме могу се сврстати у родољубиве, социјалне, љубавне, дечије, а како сама ауторка напомиње да јој је врхунац поезије Сонет и Сонетни венац. Зорка поред осталих, као редак и јединствен аутор, пише и Хаику песме, јапанску поезију, превођену на јапански.

Тиме се Зорка сврстала у великане са којима се Србија истински поноси. Зорка Аврамовић Чордашевић је рођена и своје детињство провела је у Модрану код Бијељине, родитељски однегована у духу поштења, искрености и праведности. Од најраније младости научила је да људе не цени по новчаницама, већ по њиховим делима, а по боји коже, религиозним схватањима и националним опредељењима сви су јој народи једнаки. Љубав равномерно исказује према свакоме, а посебно је привржена деци.

Прву награду за књижевно дело доделио јој је Савез омладине Југославије 1975. године у Београду, а затим су се почеле ређати награде једна за другом, како у Србији, тако и у Немачкој и другим деловима света. Данас како је у приложеној књизи приказано, 74. песме су јој награђене, или похваљене, а Прву награду добиле су 34. песме. Све су садржане у овој књизи, а тешко се може одлучити за најбољу.

Изванредни су јој Сонетни Венци, посвећени, родном Модрану, Семберији родној, Косову – КОСОВО РАНО МОЈА – као и песме, МОЈА БРАЋА, НЕОБРАНА ВИШЊА, ЉУБАВ ЈЕ ЛИЈЕПА КАДА СЕ КРАДЕ и друге.

Сонетни венац родном Модрану Зорке Чордашевић преобиман је са прелепим стиховима који идентификују сељаке из њеног родног Модрана. Ево неких: „Срећно блиста испод Мајевице, док му Сунце обасјсва лице“ „Људи вриједни ко пчелице раде, сваку њиву журе да обраде“ „Мирис пите и погаче вруће, домаћице доносе од куће“ „Домаћице спремају авлије, од Модрана љепшег села није. „Скупа дијеле и радост и муку, један другом увијек пружа руку“ Зоркин Сонетни венац има 56 стихова о њеном Модрану, преобимно би било, цитирати их све, а заиста то заслужују. Читалац га може поредити са

стиховима српских пјесника, Алекса Шантић , Бранко Радичевић, Десанка Максимовић , Бранко Ћопић . Поред песама Зорка је публиковала 11. књигапоезија,

СЕМБЕРСКЕ СУЗЕ 1997. Багдала - Крушевац

РАСУТО СТАДО 1999 Књиготека -Београд

СЕМБЕРИЈСКИ ВИЈЕНАЦ -2008 –Libro Company -
Краљево

СЕМБЕРИЈСКИ СЛАВОЛУК – 2013 Д.О.О КУЛА Ша-
мац

СТАЗА ПРЕДАКА - 2018 СУНЧАНИ БРЕГ Београд

КОСОВО РАНО МОЈА – 2024- СРПСКА ЧИТАОНИ-
ЦА – ЛАЗА КОСТИЋ-Сомбор

ЧАРОБНИ ОРКЕСТАР 1999, - АСИК - Подгорица –
дјечија поезија

ХАИКУ

ДЈЕЧАК И СВИТАЦ - 2008 - LIBRO COMPANY -
КРАЉЕВО

ЗВОНА У ДАЉИНИ - 2015 - ИП МЛАДОСТ – Бијељина

БРЕЗЕ У ЗАВИЧАЈУ - 2018 - Књижевна заједница –
Бања Лука

СРНА У РОСИ - 2024 - СВИТАК – Пожега

Све хаику књиге су преведене на немачки и енглески.

Зоркине песме су препуне лепих стихова, који певају о косовским јунацима, о Божурима, о Призрену и лепоти Љевишке. Она између осталог каже: „Што је некрст палио и крао, гдје је Силни Душан столовао“. Па даље каже: „Ту се наше још вериге њишу, запретена жишка на огњишту.“ Или, „Голема те туга опасала, Симонида слијепа прогледала.“ „ Душаново царство да се врати, вољом Божјом Србима си дато, да останеш заувјек светиња, мит и завјет , свакога Србина“ Зорка наводи да су на Косову српски манастир , наше светиње, лоза , грожђе, богате љетине, царска вина и свете реликвије. За Србију

Зорка каже; “ Она није ником робовала, с пуном софром сваког дочекала, али своје није ником дала“. И наставља .“Опет бићеш српско и остати, наш си завјет и наша икона, престолница православног трона...”

Она каже да нам је Косово вјечно светилиште, да ће се опет код Дечана окупљати свати. И тврди песмом да ћемо опет вратити царство Душаново. Песмом Семберски Вијенац , осврћући се на стране држављане, Зорка наводи; „Никог мени драгог да ми руку пружи, јер не жели нико са мном да се дружи“. А обраћајући се своме родном крају говори; “ Ево теби пишем прелијепа равнице, питома и плодна испод Мајевице“, па наставља. „ У порама мојим тече ми кроз вене, било куд да кренем свуд је дио мене“. За српске обичаје наводи.

„Тамо гдје трипут у образ ме љубе, за јуначко питају ме здравље, гдје одише моје Православље“. А за Србију као отаџбину, Зоркин стих гласи; „Те обале куд протиче Дрина, Семберија и мајка Србија, све се зове моја отаџбина.“ И за своју Семберију додаје;“ Семберијо моја распјевана, многима си земља обећана.“

Квалитет Зоркиних песама је изнад просечно врло квалитетних. Претежно су писане у десетерцу, све се римују и отуда су веома лако читљиве и дуго памтљиве.

Међу првонаграђеним песмама вредно је навести оне чији стихови приказују српске јунаке који су обележили нашу историју и сачували нас, међу светом незаборавним. У песми Наша стаза, Зорка пева.

„До понора стаза води, пропиштала земља ова, по њој моје племе ходи, стигла клетва Лазарева“. Песмом –Не гази божур , она каже.“ Не гази Божур дио душе моје, не руши гнијезда славних соколића, стиће те клетва мајке Југовића, не можеш жеље остварити своје“.

Србија – „Спаљена, ала ´ вјечна та Србија мала, рањена ал ´ горда ко Феникс узлијеће, разруше јој гнијездо, растјерају птице, па онда подметну јаје кукавице“

Прелепи су стихови – Не дам ништа што је моје – „Не дам химну Светог Саве од свега је више волим, не дам свето Јеванђеље гдје се кајем, гдје се молим. Ни анђела Бијелог не дам под крила ми род склонио, не дам Призрен, ни Дечане гдје је Лазар вино пио.“ У песми Гробница Плава, стихови нас посећају да довијека памтимо своје хероје, који изгинуше за наш спас. „Запали нам свијећу док се Сунце злати, за слободу вама, животе смо дали. Немојте нас никад забораву дати.“ А песмом – Ноћас сам те ја сањала Вожде – Зорка каже; „Тражим вођу на чело колоне да род спасе од зулума, брате, Грачанице звона да зазвоне, да се Срби на огњишта врате“ „Ка небу си руке подигао, поток суза тече ти низ лице, о, Господе шта сам дочекао, зашто ћуте звона Грачанице“? – МОЈ НАРОД -, песма такође лепо звучи када се слуша. „Кад видиш да ти пружају руку, на прагу те са хљебом и сољу дочекују уз добродошлицу, да не улазиш у дуђи, негао као у дом свој, трипут у образ љубећ´ те, то је народ мој“. Ево и песма из Зоркиног краја, МОЈА РАВНИЦА. „То је земља мојих праједова увијек дичне рађала синове, то је, селе, равна Семберија што се мојим завичајем зове.“

Сваку песму треба читати лагано и доживљавати је. Ево једне такве – Застани странче; „Погледај небо, то киша није, облаке сиве, анђеле мале, невине жртве што ту су пале, то Козара за дјецом сузе лије“. Песме посвећене Цару Лазару су изванредне Косовско вино, каже. „Косовским је вином Лазар витезове причестио, у небеско свијетло царство довијека се преселио.“

У својим песмама Зорка је презентирала и овековечила наше историјске великане, опевала косовске божуре,

пшеницу и вино, као и Хиландар, ћирилицу, српску веру, српски језик, свето Јеванђеље, крсну славу, чесницу, Белог Анђела, манастире, Жичу, Дечане, Свету Гору, Православље, Цара Душана, Плаву Гробницу и Вожда Карађорђа. Опевала је Семберију, као своју отаџбину, коју везује за гробове и огњишта. Српске куће приказује са иконама и свећама, а српски народ који се крсти са Три прста. Једну песму посветила је Оливери Хребелановић, коју мајка Царица Милица удаје за Бајазита, убицу Оливериног оца, а само ради спасења отаџбине. А једну песму посветила је руском песнику Јесењину, Очараће вас песма у којој се велича Цар Душан, који је засадио винограде, а Цар Лазар његовим вином причешћивао своје ратнике. које је водио у бој на Косово, За нас Србе поносно је сазнаће да је велики Гете научио ћирилицу, говорио српски и истински Србе заволео и ценио. Камо среће да су и данас такви владари света.

Посебно треба истаћи песму посвећену Миленку Павловићу, бесмртном хероју, чије је име назвала СЛОБОДА. Читаоцима посебно наглашавам да прочитају ту песму – БЕСМРТНОМ ХЕРОЈУ – Миленку Павловићу. “Што је Милош био на Косову, Ти Миленко на небу си био, записао историју нову, с целатима сам си се борио”.

Сваки стих Зоркиних песама вредан је цитирања. Зорка о свом родном селу пева; “Волим Модран ко драгуљ се сија, родна поља гдје се класје њише, најљепша је моја Семберија”. Једну песму посветила је српско руском пријатељству, а песма тешка за памћење је - Крвави фебруар – у којој Зорка приказује злочин бугарских фашиста над српским становништвом. Посебно је величанствена песма, бомбардовали сте нам наше гостопримство, у којој су стихови врло импресивни.

„Ми вас са хљебом и сољу дочекивсли, ви нас на Васкрс убијали. И сад би сте да будемо исто, погазили сте нам наше гостопримство“. Или;“ стидитесе, нисмо исто, погазили сте нам наше гостопримство“.

А сваки читалац који није живео у иностранству из Зоркиних песама сазнаће да је туђински хлеб горак и да се тамо не срећу ни пријатељи, ни рођаци. Зорка је у својим песмама описала Фрушкогорске манастире, окитила их прелепим описима за памћење. Не истичем посебно песме које су награђене другим и трећим наградама, или похваљене, а уверавам читаоце да их читају са задовољством, јер су прелепе.

Зорка је такав аутор који не дозвољава да се било шта нађе под њеним именом. Зорка је својим песмама себе уздигла на такве висине до којих било који песник тешко може у догледно време достићи. И да не изоставим Зоркине речи из Сонетног венца родном Модрану, где она каже;“ А кад пјетли нови дан огласе, народ вриједан, на ногама, зна се.“

Зорка Чордашевић је истакнута српска песникиња, песме су јој изванредне, прворедне којима је овековечила српске косовске јунаке, српску историју, српски народ и народне обичаје и све што нас Србе чини величанственим. Па како се доказала и у далеком Јапану, то нас као Србе чини још поноснијим међу другим народима. Имали смо и раније добрих песника, које смо као деца заволели. То су пре свих Јован Јовановић Змај, Ђура Јакшић, Лаза Костић и још много других, а ево у нашој генерацији добили смо и Зорку Аврамовић Чордашевић, која им се придружила, можда у нечему и претекла, што је за сваку похвалу и чување. Међу ретким светски ствараоцима, Зорка се међу ретким нашла у Србији као стваралац песама на јапанском „Хаика“

Заступљена је у многим светским антологијама, збиркама песама како у домовини, тако и у дијаспори. Управо сада у припреми је Енциклопедија националне дијаспоре о најважнијим личностима у расејању у којој је истакнуто и Зоркино име. Тиме и све што је до сада публиковала, Зорка нас, Србе, достојно репрезентује у свету књиге и као народ. Отуда нам је дужност и задовољство да Зорку поштујемо и да јој у свакој прилици одамо дужно поштовање. Укажимо својој деци ко је Зорка Чордашевић

Нека и наша деца и њихова деца заволе Зорку и нека је са поносом препоручују својим другарима. Зоркино сунце засијало је у Модрану у Семберији, а обасјало Србију, Словенију, Немачку, Јапан Бугарску, Русију, Македонију, Италију и све земље које су се домогле Зоркиних песама. Доста Зоркиних песама су написане у десетерцу, што их чини лако читљивим на српском језику. А ретки су књижевници који су се прославили у више књижевних дисциплина, а ето, Зорка је то остварила, чиме је, без сумње надмашила многе наше и светске ауторе.

Честитам читаоцу који сада држи Зоркину збирку песама у рукама, одлучио се за нешто најлепше у новијој српској књижевности. Читај и уживај.

А теби Зорка велико хвала и од срца честитке за сваку песму коју си нам даривала. Срећно!

Др Симо Јелача

A POEM BY ZORKA ČORDAŠEVIĆ "MY SEMBERIJA IN SONGS"

The book of poems
"MY SEMBERIJA IN SONGS" by Zorka Avramović

Čordasevic is one of the most valuable new Serbian works, intended for all ages of the new generation. Zorka most faithfully expresses her stories of Serbian history, war and post-war events, life in the countryside and children's joys through poems that rhyme and thus leave an unforgettable impression on the reader.

Zorka Čordasevic's numerous poems have been awarded at numerous world literary exhibitions, which has placed her at the top of the poetic ladder of Serbian and world heritage.

The author of this review included Zorka Čordasević among the World Giants Who Have Marked Human Civilization, published in the Kordun Literary Workshop, a place Zorka truly deserves with the beauty of her poems. Since Zorka has been living and working in Frankfurt am Main – Germany for many years, in addition to Serbia and the Republika Srpska, she also creates in Germany. And since she also publishes in Japan, her works are certainly also works of the Serbian diaspora. Zorka's poems are represented in numerous domestic and international magazines, collections and anthologies. Many of her poems have been translated into German, English, Russian, Japanese, Macedonian, Polish, Slovenian, Romanian, Bulgarian, and so on. Zorka has undoubtedly become a world-class author who marks world civilization. Her poems can be classified as patriotic, social, love, and children's, and as the author herself notes, the pinnacle of her poetry is Sonnet and Sonnet Wreath. Among others, Zorka, as a

rare and unique author, also writes Haiku poems, Japanese poetry, translated into Japanese. This places Zorka among the greats that Serbia is truly proud of. Zorka

Avramović Čordasević was born and spent her childhood in Modran near Bijeljina, raised by her parents in the spirit of honesty, sincerity, and justice. From an early age, she learned not to value people by their money, but by their deeds, and that all peoples are equal to her, regardless of skin color, religious beliefs, and national affiliations. She expresses love equally to everyone, and is especially fond of children. The first prize for a literary work was awarded to her by the Youth League of Yugoslavia in 1975 in Belgrade, and then the prizes began to come one after another, both in Serbia and in Germany and other parts of the world. Today, as shown in the enclosed book, 74 of her poems have been awarded or praised, and 34 poems have received the first prize. They are all contained in this book, and it is difficult to decide on the best one. Her Sonnet Wreaths, dedicated to her native Modran, Semberija, are extraordinary. native, Kosovo – KOSOVO EARLY MINE – as well as the poems, MY BROTHERS, NON PIERCED CHERRY, LOVE IS BEAUTIFUL WHEN STEALING and others.

The sonnet wreath to her native Modran by Zorka Čordasevic is full of beautiful verses that identify the peasants from her native Modran. Here are some;

“Happily shines happily under Majeveca, while the Sun illuminates his face” “People, as hardworking as bees, hurry to cultivate every field” “The smell of hot pies and cakes, the housewives bring from home” “The housewives prepare the courtyards, there is no more beautiful village than Modran”. “Together they share both joy and sorrow, one always extends a hand to the other”

Zorka's Sonnetni venac has 56 verses about her Modran, it would be too extensive, to quote them all, and they truly deserve it. The reader can compare it with the verses of Serbian poets, Aleksa Šantić, Branko Radičević, Desanka Maksimović, Branko Ćopić.

In addition to poems, Zorka has published 11 books of poetry,

SEMBERIAN TEARS 1997. Bagdala - Kruševac

BULK FOCK 1999 Knjigoteka - Belgrade

SEMBERIAN WREATH -2008 -Libro Company -
Kraljevo

SEMBERIAN TRIUMPHANT ARCH POETRY,

HAIKU - 2013 D.O.O KULA Šamac

PATH OF ANCESTORS - 2018 SUNNY BEACH Belgrade

KOSOVO MY WOUND- 2024- SERBIAN READING
LIBRARY - LAZA KOSTIĆ-Sombor

MAGIC ORKESTAR 1999, - ASIK - Podgorica - children's
poezy.

BOY AND FIREFLY - 2008 - LIBRO COMPANY -
KRALJEVO

BELLS IN A DISTANCE - 2015 - IP YOUTH – Bijeljina
BIRCHES IN THE HOMELAND - 2018 - Literary Society
– Banja Luka

DOE IN THE DEW - 2024 - SCROLL – Požega

All haiku books have been translated into German and English.

Zorka's poems are full of beautiful verses, which sing about Kosovo heroes, about Peonies, about Prizren and the beauty of Ljeviška. Among other things, she says; "What did the uncross burn and steal, where the mighty Dušan dined?"

Then he goes on to say: "There our chains still sway, a threatened ember on the hearth."

Or, "Great sorrow has girded you, blind Simonida has opened her eyes." "Dušan's empire to return, by God's will you were given to the Serbs, to remain forever a sacred place, a myth and a covenant, of every Serb."

Zorka states that in Kosovo there is a Serbian monastery, our sacred places, vines, grapes, rich harvests, imperial wines and holy relics. About Serbia Zorka says; "She did not enslave anyone, she welcomed everyone with a full table, but she did not give her own to anyone." And he continues. "You will be Serbian again and remain, you are our covenant and our icon, the capital of the Orthodox throne..."

She says that Kosovo is our eternal sanctuary, that the brides will gather again near Decani. And she claims in her poem that we will once again restore Dušan's empire. In her poem *Semberijski Vijenac*, referring to foreign citizens, Zorka states; "No one dear to me can give me a hand, because no one wants to be friends with me". And addressing her native land, she says; "Here I am writing to you, beautiful plains, tame and fertile below *Majeвица*", and continues. "In my pores it flows through my veins, wherever I go, it is a part of me everywhere". She states Serbian customs. "There where they kiss me three times on the cheek, they ask me about my heroic health, where my Orthodoxy breathes". And for Serbia as a homeland, Zorka's verse reads; "Those banks where the *Drina* flows, *Semberija* and mother Serbia, all are called my homeland." And for her *Semberija* she adds; "My sung *Semberija*, you are a promised land to many." The quality of Zorka's poems is above average, very high quality. They are mostly written in dodecimeter, all rhyme, and therefore are very easy to read and long-lasting. Among the first-prize poems, it is worth mentioning those whose verses depict Serbian heroes who have marked our history and preserved us, unforgettable

among the world. In the poem *Our Path*, Zorka sings. "The path leads to the abyss, this whistled land, along it my tribe walks, the curse of Lazarus has arrived." In the song – Do not trample the peony, she says. "Do not trample the peony, a part of my soul, do not destroy the nests of the famous falcons, the curse of mother Jugović will overtake you, you cannot fulfill your desires."

Serbia – "Burnt, but eternal, that small Serbia, wounded but proud like a Phoenix, will take flight, they will destroy its nest, they will scatter the birds, and then they will plant the cuckoo's egg."

The lyrics are beautiful – I will not give anything that is mine – "I will not give the hymn of Saint Sava, I love it more than anything, I will not give the holy Gospel where I repent, where I pray. I will not give the White Angel under my wings, I will not give Prizren, nor Dečani where Lazar drank wine." In the song *The Blue Tomb*, the lyrics remind us to remember our heroes forever, who died for our salvation.

"Light a candle for us while the sun is golden, for your freedom, we gave our lives.

Don't ever forget to give us." And in the song - *Tonight I dreamed of you, Leader*

- Zorka says; "I am looking for a leader at the head of the column to save the nation from oppression, brother,

Gračanica bells to ring, so that the Serbs can return to their homes"

"You raised your hands to the sky, a stream of tears flowed down your face, oh, Lord, what have I been waiting for, why are the bells of Gračanica silent"? - MY PEOPLE -, the song also sounds beautiful when you listen to it. "When you see that they are extending their hand to you, on the threshold with bread and salt they welcome you with a welcome, so that you don't enter a foreign country,

caressing you as if you were in your own home, kissing you three times on the cheek, that's my people". Here is a song from Zorka's region, MY PLAIN." That is the land of my great-grandfathers, always giving birth to glorious sons, that is, the plain of Semberija, which is called my homeland." Every poem should be read slowly and experienced. Here is one such – Stop, stranger; "Look at the sky, it is not raining, the clouds are gray, the angels are small, the innocent victims that have fallen there, Kozara is shedding tears for the children." The poems dedicated to Emperor Lazar are extraordinary Kosovo wine, she says. "With Kosovo wine, Lazar gave the knights communion, and he moved to the heavenly light kingdom forever." In her poems, Zorka presented and immortalized our historical giants, sang of Kosovo peonies, wheat and wine, as well as Hilandar, the Cyrillic alphabet, the Serbian faith, the Serbian language, the Holy Gospel, the baptismal slava, the chastity, the White Angel, monasteries, Žiča, Dečani, the Holy Mountain, Orthodoxy, Emperor Dušan, the Blue Tomb and Leader Karadorde. She sang of Semberija as her homeland, which she linked to graves and hearths. She depicted Serbian houses with icons and candles, and the Serbian people who are baptized with Three Fingers. She dedicated one poem to Olivera Hrebeljanović, whom her mother, Empress Milica, married to Bayezid, the murderer of Olivera's father, only to save the homeland. And she dedicated one poem to the Russian poet Yesenin. You will be enchanted by the poem in which Tsar Dušan is glorified, who planted vineyards, and Tsar Lazar shared his wine with his warriors, whom he led into battle in Kosovo. For us Serbs, it is a proud knowledge that the great Goethe learned the Cyrillic alphabet, spoke Serbian and truly loved and appreciated Serbs. How fortunate that such rulers of the world still exist today. The

poem dedicated to Milenko Pavlović, the immortal hero, whose name she named FREEDOM, should be especially emphasized. I especially urge readers to read that poem – TO THE IMMORTAL HERO – Milenko Pavlović. “While Miloš was in Kosovo, Milenko, you were in heaven, writing a new history, fighting the executioners alone.”

Every verse of Zorka’s poems is worth quoting. Zorka sings about her native village; “I love Modran, shining like a jewel, native fields where the ears of corn sway,

My Semberija is the most beautiful.” She dedicated one poem to Serbian-Russian friendship, and a poem that is difficult to remember is - Bloody February – in which Zorka depicts the crime of Bulgarian fascists against the Serbian population.

A particularly magnificent poem is, You bombarded our hospitality, in which

The verses are very impressive.

"We welcomed you with bread and salt, you killed us at Easter. And now we want to be the same, you have trampled on our hospitality." Or; "be ashamed, we are not the same, you have trampled on our hospitality." And every reader who has not lived abroad will learn from Zorka's poems that foreign bread is bitter and that neither friends nor relatives are met there. In her poems, Zorka described the Fruška Gora monasteries, adorned them with beautiful descriptions to remember. I do not particularly highlight the poems that were awarded second and third prizes, or praised, but I assure readers that they will read them with pleasure, because they are beautiful.

Zorka is such an author who does not allow anything to be found under her name.

Zorka has raised herself with her poems to such heights that any poet can hardly reach in the foreseeable future. And let us not leave out Zorka's words from the

Sonnetni veneć to her native Modran, where she says; "And when the roosters announce a new day, the people are worthy, on their feet, it is known."

Zorka Čordasević is a prominent Serbian poet, her poems are extraordinary, first-class with which she immortalized Serbian Kosovo heroes, Serbian history, Serbian people and folk customs and everything that makes us Serbs magnificent. And since she proved herself in faraway Japan, it makes us Serbs even more proud among other nations. We have had good poets before, whom we loved as children. These were, first of all, Jovan Jovanović Zmaj, Đura Jakšić, Laza Kostić and many others, and now in our generation we have Zorka Avramović Čordasević, who joined them, perhaps even surpassed them in some ways, which is worthy of all praise and preservation. Among the rare world creators, Zorka is among the few in Serbia as a creator of poems in the Japanese "Haiku". She is represented in many world anthologies, collections of poems both in the homeland and in the diaspora. Right now, the Encyclopedia of the National Diaspora about the most important personalities in the diaspora is being prepared, in which Zorka's name is also highlighted. With that and everything she has published so far, Zorka worthily represents us, Serbs, in the world of books and as a people. Hence, it is our duty and pleasure to respect Zorka and to pay her due respect at every opportunity. Let us show our children who Zorka Čordasević is. May our children and their children love Zorka and proudly recommend her to their friends. Zorka's sun shone in Modran in Semberija, and illuminated Serbia, Slovenia, Germany, Japan, Bulgaria, Russia, Macedonia,

Italy and all the countries that have obtained Zorka's poems. Many of Zorka's poems are written in dodecasyllable, which makes them easily readable in Serbian. And there are few writers who have become famous in more than one literary discipline, and Zorka has achieved it, without a doubt surpassing many of our and world authors.

I congratulate the reader who now holds Zorka's collection of poems in his hands, having decided on the most beautiful thing in recent Serbian literature. Read and enjoy.

And to you, Zorka, many thanks and heartfelt congratulations for every poem you have given us. Good luck!

Dr. Sci. Simo Jelača

ВЕЗИВНА СНАГА ЈЕЗИКА

Зорка Аврамовић Чордашевић: „Моја Семберија у пјесмама“

Поезија је, сама по себи, даровна категорија духа. Песници су од Бога овенчани својом списатељском активношћу, која је у поетској размени, одмеравању понуђеног читаоцу и критици завредила и степенишно место, које условно називамо награда. Свака врста признања, а њих је у добром броју данас, а никад довољно, нова је врста стваралачке обавезе да песник „који дужност своју зна“, у свакој форми, остане на висини сопственог певања, мада сваки од њих има осећај да је у односу на претходно певање остварио помак. То је добро, носи га дакле и прихватање постигнутих резултата у прелазном облику између певања и мишљења, до става критичког читаоца.

Сабирник „Моја Семберија у пјесмама“ (награђене пјесме),¹ Зорке Аврамовић Чордашевић,² доноси песме које су посебно вредноване (према поднаслову који је све објаснио) и „траже“ од песникиње да се издвоје из њеног укупног стваралаког миљеа. Тих песама, у овом слушају, кроз дугогодишњи песнички труд, се наплодило и оне саме траже свој дом – посебну књигу. Добиле су је поново враћајући књижевницу на сцену, на подсећања проглашавањем њене успешности који је подршком тексту дао књижевни публикум.

Њихов садржај је тематским различан али га везивна снага језика и односа садржине и форме чине при-

---

1 Зорка Аврамовић Чордашевић: „Моја Семберија у пјесмама“ (награђене пјесме), Српска читаоница „Лаза Костић“, Сомбор, 2025.

2 Зорка Аврамовић Чордашевић (Модран, код Бијељине, 1951), пише савремену, хаику и поезију за децу. Објавила дванаест књига. Живи и ствара у Франкфурту на Мајни.

кладном целином. Песме као да новим читањем добијају другачија изражајна крила у поетици. Читањем књиге „Моја Семберија у пјесмама“ и анализом песникињиних наступа, може се закључити да је она језику дала свој максимом, који је у говорном миљеу понела из родног Модрана код Бјелине, где је рођена а онда је извршила померање граница говорног подручја где „гргољи наш језик“. Тако ће из дијаспоре, у којој је видан њен допринос нашој заграничној поезији, стизати у завичај, у матицу, земље које су дале шансу поезији и песницима да се укажу и у релативности раздјеленог обједине. Поезија је одувек имала ту снагу да угости творце језика и песме, и да их награди. Зашто да не? Сви су они награђени, неко је само то признање понео као заједничку потврду успеха. То је, како би казала Зорка Аврамовић Чордашевић, „Наша стаза“.

Уз више сонета овде је сонетни венац „Родном Модрану“ (награђен на конкурс „Светионика“ у Крагујевцу 2019. на тему „Моје село у причама и песмама“ који се својим плаветним небом модри „испод Мајевице“ из стиха у стих. Своје земљаке Зорка пореди са пчелицама. Ипак, доста је насталгије за некад честим сликама косаца („ехо пјесме надјачао косе“) који брију ливаде, моба се спрема, а обичаји везују људе једне за друге: „Поштују се и ко браћа слажу.“ И гусле јаворове маме наш поглед у песми, да се вратимо поново на стихове, некад певане, сад за памћење остале. У њима је Душан силни, хајдук Станко, Старина Новак, Југ Богдан и девет Југовића, Милош Обилић, Нејаки Урош...

Слава као култ мушког рода („преноси се са оца на сина“) благослов је свакој кући па песникиња подсећа шта то славу славом чини: „Колач, жито, икона и свијећа.“

А људи, као и свуда одлазе, у нашим селима све нас је мање, неке више нема ко да памти па песникиња свом Модрану оставља аманет:

„Село моје, не заборави ме.
Ту цвркућу ласте и грлице.
Срећно блиста испод Мајевице.“

Баш тако именована песма („Наша стаза“), у Франкфурту на Мајни 1997. добила је прву награду за поезију на конкурс који су расписале Европске новости. У својој песми је приказала поетски „крик Милоша и Ивана“, када се на Косову и Метохији поново појавише „демони и звјериће“. И сама тема је духовна повезница, карактеришу је сузе које са „божура капљу“. Њих је песникиња у претварању ђедовине Немањића у пакао, савила својим пером у стихове који се никада неће осушити. То су сузе српског рода, извучене из душе, из наших наследних срца.

Косовску родољубницу Зорке Аврамовић Чордашевић, краси унутрашња енергија и осећање за језик и крв којима она искива поетско оруђе, моћно да многе срушене царевине васкрсне, походе варвара заустави, и врати у власт поетског државотворства. Јер онај ко се језику отео нагрдио је будућност долазећим генерацијама. Наша песникиња једнако чува простор и језик, верује да је то једини круг душе која претрајава сва времена. „Србија је царица“, наша мајка, „ником није замутила воду“, каже Зорка а ти стихови су 2013. запажени од жирија награде „Веселин Јанковић Јадарски“ (прва награда). Песма „Србија“,³ говори о земљи светих духовника који се ником не савијају главу „сем просјаку када дије-

---

³ Проглашена је носиоцем „Златног орфеја“ на Мајским сусретима у Франкфурту на Мајни 2009.

ли/ и Оцу (...) своме“ када се моли. А поема „Косово рано моја“ је 2024. добила награду „Златно перо“ Књижевне радионице Кордун. Косово је црвени божур, наша национална љубав, мајка отаџбинска. Зато, певање Зорке Аврамовић Чордашевић о Косову није само историја, то је живи простор где витезови још увек вијају оне што се дрзнуше на Бога јединога.

Исторојски разлози, носталгија за матицом и поетска искреност јесу најчешћа певања (и награђивања) Зорке Аврамовић Чордашевић. За њу су „Стазе предака“ и „Небеска Србија“ својство које брани сваком речју заклетвеницом. А када јој, матици, стану на жуљ, она се испречи са трибине поетског беседника и узвикне: „Недам ништа што је моје!“⁴ И не тражи више од тога, то је њен матерински, државни и поетски кредо, кога се не одриче и под претњом дивљачке силе, поменимо само бомбардовање које су 1999. учинили непоменици Србији, нешто раније и другим српским земљама.

Ову књигу чини јединствена целина. Нема циклуса, све су песме награђене. То је битна њихова заједност и суштински битна основа књижевног феномена и времена у коме су оне песме настајале са пуном језичком савешћу истолковане у везаном стиху, да би се на бољи начин разумела музика и глас изговора. Да би се по ко зна који пут проверила моћ говора, моћ певања.

Има наша песникиња своју публику; ону у дијаспори где је провела радни век, матици Србији, Српској, Словенији, Русији, Индији, Сирији, Румунији...⁵ Њене наград-

4 Прва награда – „Своме роду од Косова до данас“ – Вучијак 2009.

5 Више песама у овој књизи награђено је на међународним књижевним конкурсима где су изборници најбољих песама уградили и свој књижевни укус. Изузетна је част и посебна привилегија кад се песма са тог пута, врати са својом душом и наградом. Било је то често изненађење за песникињу али и знање да је то признање нашем поетском језику. У

нице имају тај национални понос песникиње али, чини ми се да су невидно смештене у три циклуса, то симболизује крст и три прста. Она пева истинољубиво о песмама које су родољубна драгоценост (прва група), песме вољенице које би требале да оплемене свет својом снагом (друга група) и песме посвећене поетској сабраћи (трећа група). Ето круга којим се затвара поетски тропрст и отвара небо Светом народу. Није наше певање, српско, некакав посебан изум, певају сви народи света, као и што пате. А пате и они који чинећи зла мисле да су скућили виле, не знају да су то тршчаре где их изједају комарци, ништа више! А зло им ипак не желимо, дух вере нас томе учи:

„Између свију народности кое народ кои између себе сојужавају и от другога разликују, у првом реду узимају место народне песне; ербо содржавају у себи народни език, карактер и обичаје, Учени људи свију народа трудили су се, и сада се труде, да такове народности, као најсветије драгоцености скупе и от заборавности сачувају.“⁶

Цитат из Вуковог „Објављенија“ има издвојености којима се „подупире“ стиховање Зорке Аврамовић Чордашевић, то је испевавање карактера српског бића и узношење оног што је најсветије роду српском – слобода. А кад се слобода добије и донесе по било коју цену (Велики рат, Други светски рат, Трећи белосветски рат...) она се чува бићем и душом поезије. Зато је драгоценост ово вишегласје, кључ за врата истине истесана од грађе

Румунији, нама блиској поетској земљи само се потврдила песничка мисао Никите Станеског („Србија“): „У Србији није ваздух само за дисање/ он је за певање.“ А Србија је свугде тамо где се њен језик чува и говори. Она је, скромно казано, поетска планета.

⁶ Вук Стефановић Караџић: „Објављеније о народним пјеснама Србским“, Новине сербске, 1815. чло. 143. додатак.

која има особену поетику ауторке чија је срж схватања језика чине теме о којима пева.

У песми „Писмо“ која је слава нашем писму – ћирилицы, она види злато најскладнијег светског писма до кога је дошао наш народ, који спада међу најстарије. Као чуварка ћирилице „позвала“ је у песму Јефимију и васцели род наш да увек у комуникацији приступимо „древној краљици“⁷:

„Ти си моје огледало свето
свакодневно гдје огледам лице,
док те куда ја те љубим – ето,
Ћирилице, ти древна краљице.

Твоја слова златом су писана
златила их Јефимијина рука,
Православко, од Бога нам дана,
ти си наша од злата јабука.“

Награђене песме из ове књиге су тематски писане према пропозицијама одређених конкурса, тако су избегле да буду критички одбачене: „Није погођена тема.“ Отуда овде има песама за децу, оних које су посвећене витезовима ратова: Карађорђу, Рајевском, Војводи Пријезди, Стевану Синђелићу, Милунки Савић, Миленку Павловићу... све оне јесу једна врста малог историјског подсетника на време чији су они били савременици. У духовни песнички календар можемо издвојити песме о Тројеручици чудотворки и Светој Анастасији.

---

⁷ Песма је добила „Златну лиру“ на Мајским сусретима у Франкфурту, 2009. и „Благодарницу“, на конкурсy Ћирилица пише срцем, Сомбор, 2023. Свака песма унета у ову књигу носи и податак где је награђена и које године.

Зорка Аврамовић Чордашевић се поклонила и сени-ма Јесеџина који је „Сањао (...) виту брезу бијелу,/ стару мајку у трошном капуту“ и великих српских песника Бранку Миљковићу, „чија је смрт остала заагонетка ко га је убио“ и Десанки Максимовић која још данас „моли Господа за помиловање“.

Емотивистичка теорија, овде налази посебно место у носталгичном доживљају за завичајем, али и селом уопште. Сва певања су „оверена“ печатом завичаја и матице за којима наша песникиња из дијаспоре гледа очима жеље, дубоког поштовања али и жала. Сликвито је у песми „Украдено детињство“ опевала дечака који живи тамо негде (отишао „одавде до негде“ како каже песник Светозар Савковић) и има услове да распуст проведе по избору „између Алпа, Родоса, Нице“ а он би сасвим мудро слушајући своје срце рекао: „Ја бих код баке у село лијепо/ са другом дјецом да хватам свице.“

То су песнички свици неиспуњених жеља наше песникиње која је свесна да нам је дијаспора узела много чега али поезију не може. Потврдило се то и у овом случају где је сијасет песама благодарно говорило искреним језиком песникиње. Ту искреност су ценили и они који се песме наградили. Сад песникиња њима награђује своје нове читаоце, оне који за неке песме нису знали а нису се ни дотакли података из њене библиографије која има обиље одредница корисних за конкретније упознавање песникиње са својим читаоцима. Видим је сада, ту смо негде исписници, како седи у парку негде загледана у даљине преко једне тачке. Покушава да задржи оно што је прошло и обнови оно што је могуће сачувати.

А ја хоћу да парафразим један њен хаику из претходне књиге „Срна у роси“:⁸

„Усамљена старица
Сједи на клупи посматра
Бродове Мајне.“

У Пожеги,
28. априла 2025.

Милијан Десићовић

---

⁸ Зорка Аврамовић Чордашевић: „Срна у роси“, Свитац, Пожега, 2024. стр. 120.

О ПЈЕСНИКИЊИ

Биографско – библиографска бињешка

*Зорка Аврамовић Чордашевић
Франкфурт на Мајни
Њемачка*

Рођена у Модрану код Бијељине - Реп. Српска (1951) год. Завршила – Вишу туристичку школу – у Београду – Економиста за туризам. Пише родољубиву, љубавну, социјалну, духовну поезију поезију за дјецу и Хаику поезију. Више пута награђивана у домовини и дијаспори.

Заступљена у више свјетских Антологија и зборника. Превођена на њемачки, енглески, јапански, руски, румунски, словеначки, македонски, бугарски. Члан је –Хаику удружења Њемачке, Удружења писаца Хесена, Седмица, Франкфурт.М Удружења Хаику књижевника Србије и Црне Горе, Клуба Карађорђевић, Београд, Дјечијих пјесника Црне Горе, Удружења српских књижевника Словеније, (Почасни члан) Завичајног удружења „Коријени“ Сомбор, СКР – Франкфурт на Мајни, Завет Видовдану - Београд. Заступљена у –Енциклопедија националне дијаспоре –Заступљена – Великани људске цивилизације – КРК –

До сада објавила следеће књиге;
СЕМБЕРСКЕ СУЗЕ – Багдала – Крушевац -1997
РАСУТО СТАДО -КЊИГОТЕКА – Београд – 1999
ЧАРОВНИ ОРКЕСТАР – АСИК – Подгорица 1999
ДЈЕЧАК И СВИТАЦ – LIVRO COMPANY – Краљево
2008
СЕМБЕРИЈСКИ ВИЈЕНАЦ – LIVRO COMPANY - 2008
СЕМБЕРИЈСКИ СЛАВОЛУК –КУЛА - Шамац 2013
ЗВОНА У ДАЉИНИ - IP MLADOST – Vijeljina 2015
БРЕЗЕ У ЗАВИЧАЈУ -КЊИЖЕВНА ЗАЈЕДНИЦА –
ВАСО ПЕЛАГИЋ – Бања Лука 2018
СТАЗА ПРЕДАКА - СУНЧАНИ БРЕГ –Београд 2018
СРНА У РОСИ - СВИТАК – Пожега 2024
КОСОВО РАНО МОЈА -СРПСКА ЧИТАОНИЦА – ЛАЗА
КОСТИЋ – Сомбор 2024

Садржај

НАША СТАЗА	7
ПРВО ПИСМО ИЗ ТУЂИНЕ.....	8
НОСТАЛГИЈА	11
НЕ ГАЗИ БОЖУР	13
СРБИЈА.....	14
ИСТА СЛИКА	15
ПИСМО.....	16
НЕ ДАМ НИШТА ШТО ЈЕ МОЈЕ.....	17
УКРАДЕНО ДЈЕТИЊСТВО	19
ЦАР ДУШАН СИЛНИ.....	21
ГРОБНИЦА ПЛАВА.....	23
НОЋАС САМ ТЕ ЈА САЊАЛА ВОЈДЕ.....	24
ЂИРИЛИЦА	26
СРБИЈО ЦАРИЦЕ	27
ДУЊА НА ГРАНИ	29
СТАЗА ПРЕДАКА	30
ВРИСАК.....	32
ДЕСАНКА МОЛИ ЗА ПОМИЛОВАЊЕ.....	33
ОТАЏБИНА	34
МОЈ НАРОД	35
КЋЕРИ ОЛИВЕРА.....	37
ТРОЈЕРУЧИЦА.....	38
О ДА ЛИ.....	39
ДЈЕТИЊЦИ	40
МОЈА РАВНИЦА	43
ЗАСТАНИ СТРАНЧЕ.....	46
РАЈЕВСКОМ.....	47
МОЈЕ НЕБО	48
ПОДВИКНИ, СТЕВАНЕ.....	49

КОСОВСКО ВИНО.....	50
ВРАГОЛАН.....	51
КУПИ МИ ОЛОВКУ, ТАТА.....	52
ВИНО И ОБИЧАЈИ.....	53
ПИСМО СИНУ.....	55
ЈЕСЕЊИНУ.....	58
ЉУБАВ ЈЕ ЛИЈЕПА КАДА СЕ КРАДЕ.....	60
ХОЋУ ДА ПЈЕВАМ.....	62
НЕ ПРОКЛИЊИТЕ НАС ПРОКЛЕТИЈЕ.....	64
НЕПРЕБОЛНА РАНА.....	67
НОЋАС САМ ТЕ ЈА САЊАЛА КНЕЖЕ.....	68
БЕСМРТНОМ ХЕРОЈУ.....	70
МОЈА БРАЋА.....	72
СЕСТРИ БЛИЗАКИЊИ.....	74
ТАМА.....	75
МАНАСТИР БЕШЕНОВО.....	79
ФРУШКОГОРСКИ БИСЕРИ.....	80
СВЕТА АНАСТАСИЈА.....	81
НЕУПАЉЕНЕ СВИЈЕЋЕ.....	83
РУЗМАРИН.....	85
МОЦА.....	86
ЗИМА У МОМ СЕЛУ.....	88
ПИСМО ЦАРИЦИ.....	89
НЕ РУШИ СВЕТИЊЕ.....	90
ПРЕДВЕЧЕРЈЕ НА МАЈНИ.....	91
ВОЈВОДА ПРИЈЕЗДА.....	93
У ВИНУ ЈЕ ИСТИНА.....	94
ДА ЛИ.....	96
РАСУТО СТАДО.....	97
ШТО ТЕ НЕМА.....	99
НЕОБРАНА ВИШЊА.....	101
БИСТРООКА.....	103
МАЈКА ХРАБРОСТ.....	105

МАЈЦИ САВКИ	107
РАСТКОВА ЖЕЉА.....	108
ОЧЕВА ФРУЛА.....	110
ПРТЉАГ	111
ЛИЛАРИ	112
У ИМЕ ПРАВДЕ, ГОСПОДЕ.....	113
ЗАВЈЕТ ФРУЛИ.....	115
КРВАВИ ФЕБРУАР.....	117
БОБМАРДОВАЛИ СТЕ НАМ НАШЕ ГОСТОПРИМСТВО	118
СРПСКА ХЕРОИНА.....	120
ДА СУ МАКАР ОСТАВИЛИ ТРОЈЕ	121
ЗАВЈЕТ У ВИНОГРАДУ	123
ЂИРИЛИЦА ЉЕПОТИЦА СВИЈЕТА	125
СОНЕТНИ ВИЈЕНАЦ (Родном Модрану).....	126
СОНЕТНИ ВИЈЕНАЦ (Косово рано моја).....	141
СОНЕТНИ ВИЈЕНАЦ (Семберија родна).....	156
ПЕСМА ЗОРКЕ ЧОРДАШЕВИЋ	
„МОЈА СЕМБЕРИЈА У ПЈЕСМАМА“	171
А РОЕМ ВУ ЗОРКА ČORDAŠEVIĆ "MY SEMBERIJA IN SONGS"	179
ВЕЗИВНА СНАГА ЈЕЗИКА.....	188
О ПЈЕСНИКИЊИ	197

CIP